

Giới thiệu Quận Chúa Truy Phu

Truyện Quận Chúa Truy Phu của tác giả Tư Đồ Minh Châu là một truyện xuyên không, nữ chính từ hiện đại xuyên không về cổ đại. Một triều đại không có tên trong lịch sử. Kiếp này nữ chính sinh ra trong hoàng tộc, chẳng phải người ta thường nói "Vô tình nhất đế vương gia" sao? Nàng nên làm gì đây?

Nàng thích mỹ nam, ngay từ lần đầu gặp hắn, nàng quyết định bắt hắn làm quận mã, nhưng đáng tiếc thiếp hữu tình quân vô tình, xem ra con đường truy phu của nàng còn dài dài đây...

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Lý Đế hoang dâm vô độ, tin lời gian thần hãm hại trung lương, sủng gian phi phế chính cung hoàng hậu, cưỡng đoạt dân nữ, tăng thuế liên miên, lấy việc bắn nô lệ làm vui khiến người thân phần nộ, bách tính lầm than. Năm 606, chư hầu nổi dậy khởi nghĩa, lật đổ Lý đế, giết hôn quân chém gian thần. Chiến loạn mười năm, Đại Lý diệt vong, hôn quân tự vẫn. Hình thành cục diện ngũ quốc Mạc, Sở, Tần, Tề, Yên.

Đại Tần, Hộ Quốc Vương Phủ "A,a" Trong phòng sinh truyền ra tiếng rên đau khổ của Hộ Quốc Vương Phi.

"Nhanh, nhanh, bấm huyết nhân trung đừng để vương phi ngất" bà đỡ vội nói. "Đứa nhỏ vẫn chưa ra sao?"

"Thái hậu, người đừng lo lắng, vương phi hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ bình an" Dung ma ma an ủi.

Bà đỡ nói " Thái hậu, nguy rồi, vương phi bị rong huyết, chỉ có thể bảo trụ một người"

Thái hậu bi thương "Giữ lại mẫu..."

"Hài tử, giữ lại hài tử" Nàng nắm lấy tay Thái hậu " Mẫu hậu, bảo trụ hài tử".

"Vương Phi, dùng sức, đã thấy đầu". Nghe thấy đã thấy đầu như tiếp thêm sức mạnh, nàng dùng sức rặn "A a a".

"Oa oa" tiếng trẻ con vang lên khiến cho nam nhân đứng bên ngoài thở phào nhẹ nhõm, nụ cười hạnh phúc xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của nam nhân.

"Chúc mừng vương phi, là một tiểu quận chúa"

" Tích Tích, con xem, nha đầu thật giống Hoàn nhi". Thái hậu đưa tiểu quận chúa cho nàng ôm. Nữ nhân tràn đầy hạnh phúc ôm nữ nhi vào lòng "Bảo Bảo, phụ thân và mẫu thân rất yêu con, mẫu thân xin lỗi con".

Nàng nhìn sang Thái Hậu và nam nhân bên cạnh " Mẫu hậu, đại hoàng huynh, Bảo Bảo giao cho hai người".

Thái Hậu nức nở thành tiếng, hốc mắt nam nhân đỏ lên "Đệ muội yên tâm".

Sau đó nàng hôn nhẹ lên trán Bảo Bảo, dường như đứa trẻ cảm nhận được mẫu thân sắp phải rời xa nó khóc nức lên, nàng yêu thương sờ sờ đầu Bảo Bảo rồi lặng lẽ buông tay.

Sáng hôm sau, Mạch Bảo Bảo tỉnh dậy, đưa tay dụi dụi mắt, nhưng đáng tiếc với đôi tay trẻ sơ sinh thì khó mà dụi được. Hình ảnh dần tràn về, từ lúc nàng xuyên không vào phôi thai, phụ thân ngày ngày nói chuyện với nàng, mẫu thân hát nàng nghe, một nhà ba người thật hạnh phúc đến hình ảnh lúc phụ thân tử trận sa trường, mẫu thân mang binh thủ thành bị trọng thương phải sanh non. Nhớ lại ánh mắt thương yêu cùng áy náy trước khi đi của mẫu thân, nàng không oán trách mẫu thân để lại nàng một mình, nàng yêu phụ thân yêu mẫu thân, cảm ơn họ đã cho nàng sinh mạng. Hy vọng mẫu thân có thể gặp lại phụ thân dưới cửu tuyền. Thực đáng giận mà, người ta xuyên qua thì thành đại mỹ nhân, còn nàng là mỹ nhân sơ sinh...

Bỗng nhiên có một cánh tay rắn chắc bế nàng lên, thom một cái lên mặt nàng "Tiểu Bảo Bảo của phụ hoàng đang suy nghĩ gì mà nhập thần vậy"

'ta nói người đừng có đột nhiên bế người ta như vậy chứ, dọa chết người đấy' nhưng âm thanh phát ra lại là "a a a".

Nàng tức giận quơ quơ tay chọc cho nam nhân lạnh lùng cũng chính là Tần Đế của chúng ta cười to "Tiểu Bảo Bảo của phụ hoàng thực đáng yêu mà".

Tần Đế ôm Bảo Bảo vào lòng trịnh trọng nói " Từ nay về sau, không ai có thể bắt nạt bảo bối của phụ hoàng, cho dù là trẫm cũng không được". Bảo Bảo quyết định nhất định phải ôm chặt cây đại thụ phụ hoàng này, có chỗ dựa vững chắc, tung hoành ngũ quốc, hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Vô Ưu Quận Chúa

Tần Đế ôm Bảo Bảo vào lòng trịnh trọng nói " Từ nay về sau, không ai có thể bắt nạt bảo bối của phụ hoàng, cho dù là trăm cũng không được". Bảo Bảo quyết định nhất định phải ôm chặt cây đại thụ phụ hoàng này, có chỗ dựa vững chắc, tung hoành ngũ quốc, hahaha.

"Hoàng thượng, đã đến giờ thượng triều" Lý công công, đại nội tổng quản bên cạnh hoàng thượng bước vào.

"Tiểu Bảo Bảo, phụ hoàng thượng triều, bãi triều đến thăm con" sau đó Tần Đế bệ hạ véo véo má của Bảo Bảo.

Cần Chính Điện

"Nghe nói ngày hôm qua tiểu quận chúa của Hộ quốc vương phủ ra đời"

"Ta còn nghe nói Hoàng thượng đích thân ôm tiểu quận chúa về Dưỡng Tâm Điện nuôi..."

Tiếng kêu the thé của Lý công công cắt đứt những tiếng xì xào bàn tán tiểu quận chúa "hoàng thượng giá lâm".

Triều thần rối rít quỳ xuống hành lễ "Thần tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Giọng nói lạnh lùng vang lên" Miễn lễ"

"Lễ bộ chuẩn bị lễ hợp táng cho Hộ Quốc Vương Gia cùng Hộ Quốc Vương Phi, toàn quốc để tang ba ngày."

"Thần tuân chỉ"

"Khởi bẩm hoàng thượng, thần có chuyện khởi tấu" Diệp tướng quân bước khỏi hàng.

"chuẩn"

"Hoàng thượng, đã bắt được nghịch tặc cùng gian tế, thỉnh hoàng thượng xử tội"

"Chu di cừu tộc, trăm muốn chúng chết không toàn thân, tể linh cửu cho đệ đệ trăm" Tần Đế tàn nhẫn nói.

"Thần tuân chỉ"

"Bãi triều" Tần Đế phát tay áo lạnh lùng rời đi.

Dưỡng Tâm Điện

"Bảo Bảo, ta là tổ mẫu của con" Thái Hậu cầm chiếc trống nhỏ lắc lắc chọc tiểu quận chúa.

"thái hậu, người xem tiểu quận chúa thực đáng yêu, sau này chính là một đại mỹ nữ" Dung ma ma nô tỳ thiếp thân của Thái hậu cười nói.

"Haha, Đúng vậy, dù sao năm xưa ai gia cũng là một đại mỹ nữ, Bảo Bảo của ta nhất định là đại mỹ nữ"

"Trăm cũng là một đại mỹ nam, vậy Bảo Bảo cũng phải khuynh quốc khuynh thành chứ" Tần Đế cười to bước vào.

"Nô tài tham kiến Hoàng Thượng"

"Nhi thần tham kiến mẫu hậu"

"Tung nhi, con xem, Bảo Bảo thật giống Hoành nhi"

"Vậy sao, trăm cảm thấy tiểu nha đầu giống trăm hơn" vị bệ hạ nào đó tự kiêu nói.

"Ai gia lại cảm thấy Bảo Bảo giống ta hơn"

Tiểu quận chúa nhìn hai người một già một trẻ tranh luận nàng giống ai hơn, nhìn thực ảm áp. Nàng cần suy tính xem bước kế tiếp nên làm gì. Hay là giống các tiền bối xuyên không, 3 tuổi xuất khẩu thành thơ nhi. Đây không phải là kế sách hay, nàng quyết định trưởng thành như đứa trẻ bình thường. Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, cuộc sống sâu gạo bắt đầu.

Chương 3: Cuộc Sống Sâu Gạo

Năm năm sau.

”Quận chúa, người đừng chạy nữa, mau uống thuốc” Như Ý bùng chén thuốc chạy theo sau.

”Ha ha, không khí bên ngoài thực tốt, đầu như trong phòng. Bản quận chúa chẳng qua bị cảm mạo nhỏ, mà mọi người lại nhốt ta trong phòng mấy ngày liền”

”Vậy sao, cảm mạo nhỏ hả? Nếu vậy thì chép một trăm lần nữ tắc tử” Tần Đế hừ lạnh nói.

”Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng”

”Phụ hoàng, người ta vừa mới hết bệnh, đừng bắt con chép mấy thứ vô bổ đó mà” Bảo Bảo nhào vào lòng Tần Đế làm nũng.

”Vậy thì khỏi chép” Nàng biết ngay mà, chiều này thực hữu dụng. Nhưng chưa vui vẻ bao lâu thì Tần Đế bệ hạ đội cho nàng một gáo nước lạnh “ Với điều kiện con uống hết chén thuốc này”

Nàng nhăn mặt “ Không thể thương lượng ư?”

”Ừm”

Nàng chán ghét nhìn chén thuốc, sau đó dứt khoát bóp mũi đổ vào họng. ' Thực đáng ghét, tại sao cô đại lại không có thuốc viên như hiện đại cơ chứ '

Nàng lật ngược cái chén quơ quơ trước mặt Tần Đế. Ngài bật cười nhét miếng mứt đường vào miệng nàng “ Được rồi, chúng ta đến Từ Ninh cung bồi tỗ mẫu nào”

”Được ạ”

Tiểu quận chúa chính là Mạch Bảo Bảo, sau khi cân nhắc nhiều lần, nàng quyết định thực hiện cuộc sống sâu gạo, ước mơ nhiều năm ở hiện đại của nàng.

Buổi sáng ăn cơm cùng phụ hoàng, sau đó đến Từ Ninh cung thỉnh an tỗ mẫu cùng người dùng bữa trưa.

Tối đến Ngự Thư phòng cùng phụ hoàng hồi Nguyệt Bảo cung.

Đến tuổi vào tiểu học, nàng sẽ xin phụ hoàng cho nàng đi học binh pháp, cách bày binh bố trận cùng võ nghệ phòng thân. Nàng thứ gì cũng không biết nên phải thực cố gắng học.

Đề phòng chiến loạn xảy ra bất ngờ. Nàng chỉ muốn bảo vệ gia đình nhỏ của mình, tỗ mẫu phụ hoàng luôn yêu thương bảo vệ nàng. Cho dù không bảo vệ được chỉ mong mình không phải là gánh nặng của phụ hoàng.

Nếu như kiếp trước nàng là đặc công hay sát thủ thì hay biết mấy. Đáng tiếc nàng chỉ là một người không chí hướng lại lười biếng chỉ mong có ngày xuyên không.

Ước mơ đã được thực hiện nhưng không dễ như tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thái Tử Ca Ca

Từ Ninh cung

”Thái hậu, tiểu quận chúa năm tuổi rồi, không nên để hoàng thượng chăm sóc nữa” Lăng Quý Phi cười duyên nói.

”Đừng vậy nương nương, hoàng thượng quốc sự bận rộn khó có thể chăm sóc quận chúa chu toàn” Lệ phi phụ họa.

”Không cần, giao Bảo Bảo cho người khác chăm sóc ai gia không yên tâm” Thái hậu nghiêm mặt nói “ai gia tin rằng hoàng thượng sẽ chăm sóc tốt Bảo Bảo”.

Hừ, bọn chúng cho rằng bà già lắm cầm hay sao, cái gì mà lo lắng cho Bảo Bảo. Không phải thấy Tung Nhi yêu thương Bảo Bảo, sợ Bảo Bảo giành hết sủng ái cùng với bận rộn quốc sự không có thời gian ban mưa móc cho chúng hay sao.

”Phụ hoàng, tổ mẫu thật lợi hại” Bảo Bảo kéo kéo tóc Tần Đế nói.

Tần Đế cung chiêu vỗ vỗ đầu Bảo Bảo, trong lòng đang nghĩ cách thu hoạch đám nữ nhân bên trong.

Bọn họ thực to gan, bình thường đấu đá đủ trò. Trăm mặc kệ. Nhưng lần này dám đụng đến vẫy rồng của hắn. Bảo Bảo chính là vẫy rồng của hắn.

Ra hiệu Tiểu Lý Tử thông báo, Tần Đế ôm Bảo Bảo bước vào.

”Hoàng thượng giá lâm” nghe thấy tiếng, đám phi tần nhanh chóng bày ra tư thế tự cho là quyến rũ hành lễ.

”Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”

”Tần thiếp tham kiến hoàng thượng”

”Nô tài nô tỳ tham kiến hoàng thượng”

”Nhi thần thỉnh an mẫu hậu” “Bảo Bảo thỉnh an tổ mẫu”

”Phi” một lớn một nhỏ, một lạnh lùng một đáng yêu cùng làm một tư thế thỉnh an giống nhau trông thực buồn cười. “Haha, không cần đa lễ, Bảo Bảo hôm nay thực đáng yêu”

”Hôm nay tổ mẫu cũng rất xinh đẹp”

”Miệng thực ngọt”

Đám cung phi giữ nguyên tư thế nửa quỳ nhìn tổ tôn hai người hơn một khác. Phấn son trên mặt cũng bị mồ hôi lau hết.

”Các người thực to gan. Ai cho các người tư cách muốn nuôi dưỡng Bảo Bảo, hử?” Tần Đế tức giận vỗ bàn.

”Nếu rảnh rỗi như vậy thì chép kinh Phật cầu cho quốc thái dân an đi. Chính tay chép. Lui xuống đi”

”Thần thiếp tuân lệnh”

Đám phi tần mặt mũi tái mét nói đuôi đi xuống. Trong lòng oán hận Tiểu Bảo Bảo thêm mấy phần.

Sáng hôm sau.

Trước cửa Càn Chính Điện

”999, 1000, 10001,...”

”Tiểu quận chúa, ngài đừng đi qua đi lại nữa, nô tỳ bị ngài làm chóng mặt rồi” Cát Tường xoa xoa đầu.

”Tiểu quận chúa, sắp hạ triều rồi” Như Ý phụ họa.

”Lúc này người cũng nói như vậy, bản quận chúa không biết đếm bao nhiêu một ngàn nữa” Bảo Bảo bĩu môi.

”Tiểu q...” “Hạ triều rồi” Bảo Bảo vội vàng chạy tới cửa.

”Kẹt” cánh cửa mở ra. Dẫn đầu là một thiếu niên hơn mười tuổi. Tiểu Bảo Bảo ôm chầm thiếu niên.

”Thái tử ca ca, huynh về rồi”

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng Gia Cũng Có Tình

"Thái tử ca ca, huynh về rồi?"

Thiếu niên sùng nịch ôm lấy Bảo Bảo.

"Thần tham kiến tiểu quận chúa" Triều thần phía sau Thái tử hành lễ.

"Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ" Như Ý Cát Tường vội chạy theo Bảo Bảo.

"Miễn lễ" Tiểu quận chúa ra vẻ đại nhân phát phát tay.

"Tiểu Nguyệt Bảo của ca ca nặng hơn rồi".

"Nào có, người ta là cao hơn, không phải béo lên".

"Đúng rồi, muội cao hơn lúc trước". Thái tử điện hạ cung chiêu néo néo mũi Bảo Bảo.

"Ca ca, chúng ta đi thỉnh an tổ mẫu, người rất nhớ huynh đó"

"Được" Thái tử ôm Bảo Bảo đi Từ Ninh Cung.

Đám đại thần miệng chữ O nhìn theo hướng hai huynh muội đang đi. Có người còn khoa trương hơn, dụi dụi mắt nhìn kỹ. Trong lòng bọn họ đều có chung suy nghĩ: "Nam nhân ôn nhu sùng nịch tiểu quận chúa đó có phải Thái Tử điện hạ lạnh lùng, cao ngạo mà bọn họ thường thấy hay không?"

Từ Ninh Cung.

"Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu" Khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa xuống.

"Bảo Bảo thỉnh an tổ mẫu"

"Mau đứng lên, Diệp Nhi đen hơn rồi" Thái hậu hốc mắt đỏ đỏ ôm lấy Thái tử cùng Bảo Bảo.

Thái tử lẳng lặng vỗ nhẹ lưng Thái Hậu.

"Tổ mẫu, người đừng đa sầu đa cảm vậy chứ" Bảo Bảo khịt mũi nói.

"Ai đa sầu đa cảm chứ, ai gia nghe nói ai đó mới sớm đã chạy đến trước Càn Chính Điện đọi Thái Tử điện hạ đâu" Thái hậu phản bác.

"Ha ha ha" Tần Đế bệ hạ cười to bước vào.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu"

"Nhi thần thỉnh an phụ hoàng"

"Phụ hoàng cát tường"

Trong tiếng thỉnh an vang lên tiếng kêu "ọc ọc" từ bụng nhỏ của Bảo Bảo.

Bảo Bảo xấu hổ che mặt.

"Người đâu, dọn ngọc thiện" Thái hậu cười phân phó Dung ma ma.

"Vâng"

"Ca ca thực đói" Thái tử xoa xoa đầu Bảo Bảo.

"Trăm cũng đói rồi, hahaha"

"Nếu mọi người đều đói cả rồi thì chúng ta đi ăn thôi" Thái hậu dẫn đầu đi vào.

"Ca ca, ăn đùi gà" Tiểu Bảo Bảo liên tục gấp thức ăn vào chén Thái Tử.

"Bảo Bảo chỉ gấp cho Diệp Nhi mà không gấp cho tổ mẫu" Thái hậu bóc dấm chua lên.

"Tổ mẫu ăn tôm" Bảo Bảo lập tức lột mấy con tôm bỏ vào chén cho Thái hậu.

Sau đó gấp cánh gà chiên bột vào chén Tần Đế "Phụ hoàng ăn"

"Tiểu Nguyệt Bảo, muội đừng gấp cho bọn ta nữa, mau ăn đi kẻo đồ ăn nguội hết" Thái Tử múc chén canh cua cho Bảo Bảo.

"Vâng ạ"

Một nhà bốn người thực ấm áp, hoàng gia cũng không hẳn là vô tình. Nàng cảm thấy may mắn vì được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc. Có phụ hoàng có tổ mẫu có ca ca yêu thương, bảo vệ nàng. Chỉ hận không thể hái sao trên trời xuống cho nàng mà thôi.

"Sáng sớm ngày mai, chúng ta đi bái tế phụ vương mẫu phi nhé" Tần Đế yêu thương nhìn Bảo Bảo.

"Ngày mai, Bảo Bảo tròn sáu tuổi, phụ vương mẫu phi sẽ rất vui khi thấy Bảo Bảo lớn thêm một tuổi" thái hậu vui mừng nói.

"Vâng ạ, chúng ta cùng đi, con phải tự tay chuẩn bị lễ vật cho phụ vương mẫu phi" Sau đó nắm lấy tay Thái Tử chạy đi " Bảo Bảo cáo lui".

"Diệp Nhi cáo lui" Thái tử chạy lên trước, tránh cho Bảo Bảo bị mệt.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiểu Hắc Hắc

Nguyệt Bảo cung

Nguyệt Bảo cung là tẩm cung của Bảo Bảo. Ban đầu Nguyệt Bảo cung vốn tên là Trường An cung. Sau này được Tần Đế cho người xây lại thành hai tầng. Ngự tên Nguyệt Bảo cung, ngụ ý Tần Nguyệt tức Vô Ưu quận chúa mãi mãi là Bảo Bối trong lòng Hoàng thượng.

"Thái tử ca ca, muội muốn làm sủi cảo tôm cho phụ vương mẫu phi" Bảo Bảo hưng phấn nói.

"Được, chúng ta cùng nhau làm"

"Vậy sáng mai dậy sớm đến Ngự Thiện phòng"

"Tiểu Trúc Tử, bảo Ngự Thiện phòng sáng ngày mai chuẩn bị nguyên liệu gói sủi cảo tôm" Diệp thái tử phân phó.

"Nô tài tuân lệnh"

"Ca ca, lần này huynh đi tuần thực lâu, hơn nửa năm" Bảo Bảo oán hận nói.

"Khi nào muội lớn, ta dẫn muội du ngoạn ngũ quốc"

"Được, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy" Bảo Bảo giơ bàn tay mũm mĩm ra.

Diệp thái tử cũng giơ bàn tay ra đập ba cái vào bàn tay nhỏ mập của nàng.

"Ca ca, quà của muội đâu"

"Sao ca ca có thể dám quên quà của muội chứ" sau đó sai Tiểu Trúc Tử mang vào.

"Muội nhắm mắt lại đi, nếu mở mắt muội là chó con"

Bảo Bảo lập tức nhắm mắt lại.

"Thái tử" tiểu Lý tử ôm một con chó con có bộ lông màu đen thân dài, lông sát, đôi tai to dài. Trên hai con mắt đen láy có đôi mắt giả màu vàng.

Diệp thái tử nhận lấy và đặt vào trong lòng Bảo Bảo "tiểu Nguyệt Bảo, có thể mở mắt rồi".

Bảo Bảo cảm nhận được trong lòng là một con vật, không biết là mèo hay chó.

Sau khi mở mắt liền nhìn thấy một chú, à, không phải một cô chó lap xường.

Một trong những giống chó mà Bảo Bảo thích nhất. Lúc ở hiện đại, ở nhà di có hai con lap xường rất đáng yêu. Mỗi lần nghỉ hè nàng đều ở nhà di chơi hai tháng. Nên rất thân với bọn chúng.

Mặc dù mỗi lần nàng xin mẫu thân đại nhân mua cho nàng một con. Nhưng bà không đồng ý.

Cuối cùng tiếc nuối đã được bù lại.

”Muội thực thích, cảm ơn ca ca” Bảo Bảo hôn một cái thật kêu lên mặt Diệp Thái Tử.

”Muội thích là tốt, muội đặt tên cho nó đi”

”Vây thì tên Tiểu Hắc Hắc đi” Tiểu Hắc Hắc thực giống Mi Mi. Có khi nào đây là kiếp trước của Mi Mi không nhỉ?

”Ta đến Ngự Thư Phòng đây, muội mau nghỉ ngơi đi”

”Bảo Bảo cung tiễn Thái tử ca ca”

Diệp thái tử cung chiều búng lên trán Bảo Bảo “ Nghịch ngợm”

Ngự thư phòng

”Phụ hoàng, trước khi hồi kinh, nhi thần trên đường điều tra được đại thần cầu kết với gian thương nhập muối lậu. Sau đó kết hợp với tuần phủ một mẻ bắt gọn. Ngoài ra còn phát hiện âm mưu phục quốc của dư nghiệt tiền triều. “

”Tốt, tốt lắm. Không hổ là con trai trẫm. Về phần dư nghiệt tiền triều. Tạm thời đừng manh động tránh bút dây động rừng. “

”Nửa năm nay võ công của con đã có tiến bộ rất nhiều. “

”Đều là sư phụ dạy bảo”

”Nhắc đến mới nhớ, với tính cách của lão già đó, sao mới có nửa năm mà thả con xuất sư vậy” tần đế nghi hoặc hỏi.

”Sư phụ yêu vô thành si, nghe nói Đại Mạc có bí kiếp võ công của Độc Cô Cầu Bại nên người đến đó từ tháng trước rồi“.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thăm Phụ Vương Mẫu Phi

Nhắc tới sư phụ, thái tử cũng thực bất đắc với tính cách thích những nơi náo nhiệt và yêu vô thành si của người. Hễ nghe nói nơi nào có bí kiếp võ công của cô nhân là chạy tới tham gia.

Phụ tử Tần Đế nhìn nhau lắc đầu cười.

”Thái tử ca ca, chào buổi sáng”

”Chào buổi sáng Tiểu Nguyệt Bảo”

Diệp thái tử cời áo choàng khoác lên người Bảo Bảo trách cứ “Trời còn lạnh, sao không mặc nhiều một chút. Cảm mạo thì sao, hử?”

”Muội biết lỗi rồi, lần sau muội sẽ cẩn thận”

”Đây là bao nhiêu cái lần sau của muội đây hả?”

”Muội bảo đảm đây là lần cuối cùng”

”Được, ta tin muội”

”Đi thôi ca”

Ngự Thiện Phòng

”Nô tài tham kiến Thái Tử điện hạ, Vô Ưu quận chúa”

”Đứng dậy đi”

”Tạ Thái tử”

”thái tử, nguyên liệu đã chuẩn bị tốt”

”Các người lui xuống đi”

”Vâng”

”Muội làm vỏ bánh, ca băm thịt và tôm, sau đó chúng ta cùng gói” Bảo Bảo đại nhân phân công.

”Được”

Tiểu Bảo Bảo bắt đầu công việc của mình. Trộn đều bột với nước, kế tiếp nhồi bột. Sau đó Bảo Bảo bắt đầu vo bột thành từng cục nhỏ và cán đều lên.

Song song nhân sủi cào cũng được thái tử điện hạ hoàn thành.

Hai vị đầu bếp bắt đầu gói từng chiếc bánh sủi cào nhỏ. Gói hết số vỏ bánh cùng nhân được 50 cái sủi cào.

Thái tử điện hạ trước khi gói đã chụm sẵn củi nấu nước sôi.

Vừa lúc, gói xong nước cũng sôi rồi. Hai huynh muội cùng nhau bỏ sủi cào vào nồi khuấy đều.

Đợi sủi cào chín rồi vớt ra. Bảo Bảo đợi không kịp liền thò tay vào bốc ăn thử.

”Nóng... Woa ngon tuyệt” Bảo Bảo há miệng thở vài hơi cho đỡ nóng.

”Nha đầu, cẩn thận còn nóng” thái tử nhíu mày.

”Ca mau ăn thử, rất ngon. Phụ vương mẫu phi sẽ thích” Bảo Bảo cao hứng nói.

”Hoàng thúc hoàng thân sẽ thích. Bởi vì đây là sủi cào mà Bảo Bối của họ đích thân làm”. Thái tử lau lau bột mì trên mặt Bảo Bảo.

”Ân” Bảo Bảo gạt đầu thực mạnh phụ họa.

”Phụ hoàng hạ triều rồi. Chúng ta mang sủi cào đến thăm Thúc thúc thăm thăm nào”.

”Vâng ạ”.

Thiên son.

”Phụ vương, mẫu phi đây là sủi cào tôm thịt mà con cùng ca ca đích thân làm đó. Thật sự rất ngon. Con đã ăn thử rồi ạ. Hôm nay sinh thần của Bảo Bảo. Con lại thêm một tuổi rồi, con bắt đầu đi Gia Hoà điện học chữ rồi ạ. Con thực cao hứng.” Bảo Bảo ngồi trước mộ của Hộ quốc vương gia cùng Hộ quốc vương phi.

Tần Đế cùng Thái tử điện hạ mặc thường phục đứng phía sau Bảo Bảo nhìn về ngôi mộ.

Trong lòng bọn họ đều có chung ý nghĩ:

'Đệ đệ, đệ muội, ta sẽ chăm sóc tốt Bảo Bảo. Không để nàng chịu một chút uỷ khuất nào. '

'Thúc thúc thăm thăm yên tâm, chất nhi sẽ bảo vệ Tiểu Nguyệt Bảo thật tốt. Tuyệt không để nàng chịu uỷ khuất.'

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bể Sơn Mỹ Nam

Nguyệt Bảo cung

"Bảo Bảo, sinh thần vui vẻ, đây là lễ vật của con". Thái hậu đưa cho Bảo Bảo một thanh khoá trường thọ.

"Tạ ơn tổ mẫu".

"Đây là của phụ hoàng, Bảo Bảo sinh thần vui vẻ". Tần Đế tặng cho Bảo Bảo một cây ngọc cầm.

"Tạ ơn phụ hoàng".

"tiểu Nguyệt Bảo của ca ca sinh thần vui vẻ, phượng hoàng kiếm muội thích nhất đây".

"Tạ ca ca" Bảo Bảo mắt sáng lên.

"Khi nào muội lớn hơn mới được phép sử dụng". Thái tử nhắc nhở.

"Ân ân".

"Tung Nhi con xem. Lễ vật của hai chúng ta cũng không bằng Diệp Nhi" thái hậu ghen.

"Đúng vậy a, trẫm thật thương tâm".

"Nào có, con đều thích hết" Bảo Bối vội vàng nói. Ôm hết tất cả vào lòng, sợ bị lấy lại.

"Ha ha ha"

"Được rồi, tiểu thọ tinh chắc cũng đói rồi, chúng ta đi ăn cơm". Tần Đế nói.

Cần Chính điện

"Hoàng thượng, sứ thần tứ quốc đang trên đường đến". Diệp tướng quân bẩm báo.

"Đại hội tỷ thí lần Diệp nhi con phụ trách".

"Nhi thần tuân chỉ".

"Ngày nghênh đón sứ thần, Lễ Bộ hỗ trợ Thái tử nghênh đón. Hôm đó Diệp Nhi dẫn Bảo Bảo đi theo".

"Vâng".

"Hoàng thượng, dẫn quận chúa đi e là không hợp lý" Lăng thừa tướng nói.

"Thần lại cho rằng hợp lý, tiểu quận chúa tương lai là Hộ quốc vương gia. Có gì không hợp lý". Binh Bộ Trần thượng thư phản bác.

"Vô Ưu là quận chúa Hộ quốc vương phủ, bản cung cho rằng việc đi nghênh đón sứ thần cũng là hợp tình hợp lý".

"Thái tử nói đúng". Tần Đế bệ hạ phụ họa.

"Bãi triều".

Ngày nghênh đón sứ thần tứ quốc.

"Thái tử ca ca, hôm nay ca thật soái" Bảo Bảo tám tắc khen ngợi.

Hôm nay thái tử diện hạ mặc bộ cẩm bào màu đen, vạt áo thêu văn long bằng chỉ bạc. Thắt lưng lụa bạc đeo ngọc bội chạm trổ hình phi long tứ trảo.

"Tiểu Nguyệt Bảo hôm nay thật đáng yêu". Thái tử nhìn Bảo Bảo.

Bảo Bảo búi hai bên, trên tóc buộc chuông bạc. Mặc cẩm bào màu trắng thêu hoa văn phượng hoàng bằng chỉ đỏ. Thắt lưng lụa đỏ đính hồng ngọc. Nhìn giống tiểu tiên đồng, trông thực đáng yêu.

"Đến giờ rồi chúng ta đi thôi" Thái tử ôm Bảo Bảo lên ngựa rồi leo lên đằng sau hạ lệnh "Đi"

Trước cổng thành

"Diệp thái tử, hạnh ngộ" Thái tử Đại Mạc Mạc Lăng Thiên cùng Nghệ Vương Đại Yên Yên Nghệ.

"Thiên Thái tử, Nghệ Vương, hạnh ngộ"

"Diệp thái tử, vị cô n..."

Tiếng vó ngựa cắt đứt sự hiểu kì của Nghệ Vương.

"Tề Hoàng hạnh ngộ, Nguyệt thái tử hạnh ngộ"

"Diệp thái tử hạnh ngộ" Nguyệt thái tử Sở Nguyệt cười đáp lễ.

"Ân" Tiếng nói lạnh lùng cao ngạo khiến cho Bảo Bảo phải ngẩng đầu lên nhìn.

Nam nhân mặc một thân cẩm bào màu đỏ, vạt áo thêu rồng vượn vuốt. Thất lưng lụa đỏ thêu rồng bay bằng chỉ vàng. Đôi mắt phượng nhìn thật lạnh a, mày kiếm, môi bạc mỏng, sống mũi cao. Cả người lạnh lùng như Bắc Cực. Đẹp đến nỗi khiến Bảo Bảo bật thốt "woa... Bảg son mỹ nam a a a".

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiệc Tẩy Trần

"woa... Bảg son mỹ nam a a a"

Tiếng cảm thán của Bảo Bảo khiến đám nam nhân giương giương khóe miệng nhìn cười, khoa trương nhất là Nguyệt thái tử trực tiếp cười to.

Đương nhiên, trong đám nam nhân đó trừ bỏ Hoàng đế Đại Tề Ngôn không cười, mà cả người còn phát ra nhiều hân khí hơn.

"Nguyệt Bảo, không được vô lễ" Mặc dù lời nói trách cứ nhưng giọng điệu lại không có tí nào gọi là trách cứ. Mà trong đó có tia sùng ái nữa.

"Tiểu muội còn nhỏ, đồng ngôn vô kị, thỉnh Tề hoàng thứ lỗi"

"Không sao" Tề Ngôn lạnh lùng trả lời.

"Chắc hẳn vị này là Tiểu quận chúa Vô Ưu của Hộ quốc vương phủ đi" Thiên thái tử phá vỡ không khí lạnh lẽo đi.

"Đúng vậy, tiểu nữ Tần Vô Ưu" Bảo Bảo giả bộ đáng yêu nói.

"Tiểu quận chúa, chúng ta rất có duyên đi, tên của ngài cùng tên ta đều có chữ Nguyệt". Sở Nguyệt vui vẻ nói.

"Nguyệt thái tử, Nguyệt trong tên ngài có bộ vương, Nguyệt của bản quận chúa là mặt trăng". Bảo Bảo không khách khí phản bác.

"Xem ra tiểu Vô Ưu rất ái mộ bản cung nên tên của bản cung cũng tìm hiểu rõ như vậy". Sở Nguyệt mặt dày lên tiếng.

"Năm nay bản quận chúa mới sáu tuổi thôi đấy" Bảo Bảo tròn trố mắt.

"Được rồi, các vị mời" Diệp Thái tử dẫn đầu hồi cung.

"Chư vị, mời nghỉ ngơi, đêm nay sẽ mở tiệc tẩy trần đón các vị, bản cung có việc, đi trước"

"Diệp Thái tử khách khí"

"Các vị mỹ nam, cáo từ". Tiểu Bảo Bảo phát tay nói.

Đồng cung

"Ca ca, nam nhân Đại Tề kia thật lạnh lùng"

"Nha đầu, đó không người muội có thể đụng, tránh xa hắn ra" Thái tử nghiêm mặt.

"muội biết rồi ca" Bảo Bảo thấy sắc mặt ca ca nghiêm túc cũng biết được vị này không dễ chọc nên cũng nghiêm túc đáp ứng.

"Muội đi ngủ trước đây, lát nữa ca nhớ kêu muội dậy" Bảo Bảo chạy vào trong tấm điện.

Thái tử bắt đầu đi lắc lắc đầu rồi chuyển hướng vào thư phòng xử lý công vụ.

"Nha đầu, đã đến giờ mau dậy" Thái tử vỗ vỗ má Bảo Bảo.

"ân" Bảo Bảo dụi dụi mắt ngồi dậy dựa vào lòng thái tử.

"Đi rửa mặt nào"

"ân"

Cần Thanh cung

"Đại Mạc Thái tử đến"

"Đại Sở Thái tử đến"

"Đại Yên Nghệ vương đến"

"Đại Tề Tề đế đến"

Sứ thần các nước tiến vào.

"Thái tử điện hạ đến, Vô Ưu quận chúa đến!"

"Thần tham kiến Thái Tử điện hạ, tham kiến Vô Ưu quận chúa" Quần thần hành lễ.

Còn Thái tử các nước không đứng lên chỉ cùng Diệp thái tử gật đầu chào hỏi.

Tề Đế bệ hạ ư? Với tính cách cao ngạo này nhìn cũng không thèm nhìn. Huống chi là gật đầu.

Tề đế bệ hạ có lẽ không biết, chỉ vì hành động ngày hôm nay của mình mà con đường tìm kiếm thể từ bị vị đại cữu từ này quang minh chính đại cản trở, ăn không biết bao nhiêu cái ngáng chân của Diệp thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Củ Cải Trắng Hoa

"Miễn lễ" Diệp thái tử dặt tay tiểu quận chúa vào vị trí đầu tiên bên tay phải long ý. Đó là vị trí của hấn và Tiểu Bảo Bảo.

Đám tiểu thư thế gia ai cũng mặt đỏ thẹn thùng, liếc mắt đưa tình nhìn Tề Đế bệ hạ, Diệp Thái Tử, Thiên Thái Tử, Nguyệt Thái Tử, Nghệ Vương. Những vị này đều là những nam nhân xuất sắc trong thiên hạ.

Có vài vị tiểu thư gan lớn, chạy tới kính rượu. Mạc Lăng Thiên, Sở Nguyệt còn phối hợp nhưng vị Nghệ vương Yên Nghệ lạnh lùng từ chối.

Không ai dám kính rượu Tề Đế bệ hạ ư? Bởi vì chưa kịp giờ tay ra liền bị hàn khí trên người hấn dọa trở về.

"Ca, ca nhìn đám nữ nhân kia, làm như chưa từng thấy qua nam nhân vậy, thật mất mặt". Bảo Bảo bĩu môi khinh thường.

"Đúng vậy, không giáo dưỡn". Diệp thái tử gật đầu.

"Muội thấy bọn họ thật đáng thương, haizzz" Bảo Bảo thở dài.

"hử?"

"Một đám củ cải trắng hoa lại bị bọn họ xem như trân bảo mà giành giật"

"Không ánh mắt" Diệp điện hạ giật giật khóe miệng nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh mà đáp.

"phụt" Mạc Lăng Thiên đang uống rượu, nghe thấy hai huynh muội bên cạnh kẻ xướng người họa. Rượu trong miệng cũng phun ra hết.

Đương nhiên, những 'củ cải trắng hoa' trong miệng Bảo Bảo đều có nội công thâm hậu. Nên cuộc trò chuyện của hai huynh muội Diệp thái tử, bọn họ đều nghe hết.

Thiên thái tử, Nguyệt thái tử, Nghệ vương thậm chí Tề Đế bệ hạ cũng phải ngược mắt nhìn sang.

Bảo Bảo vô tội sờ sờ mũi hỏi "Ca, mặt muội dính gì sao? Sao bọn họ nhìn chăm chăm muội vậy?"

"ha ha ha" Tứ hoàng tử ngồi bên cạnh nhin không nổi nữa, cười ra cả nước mắt.

"Khụ" Diệp thái tử nhìn không nổi hành vi thất lễ của tứ đệ nữa.

Tứ hoàng tử của chúng ta nghe thấy tiếng nhắc nhở của huynh trưởng điện hạ. Lập tức nhin cười, ngồi nghiêm túc nhưng khóe miệng nhin không được cong cong lên.

"Tiểu Tứ ca, huynh cười cái gì vậy? Ta nói sai gì à?" Tiểu Bảo Bảo lúc này còn không biết những gì nàng nói đều bị bọn họ nghe một cách rõ ràng.

"Tiểu Bảo, chúng ta đều nghe thấy muội nói 'củ cải trắng hoa' đấy" Tứ điện hạ hảo tâm nhắc nhở.

"a" Má ơi, sao nàng lại quên mất những người này nội công đầy mình cơ chứ, hình tượng thực nữ của nàng.

Bảo Bảo vui cả cái đầu nhỏ vào vai Diệp thái tử ai oán nói "Ca, sao huynh không nhắc nhở muội"

Đám nam nhân nhìn bộ dạng thẹn thùng của Bảo Bảo, tự hỏi 'Đây là cái tiểu cô nương kêu bọn họ là 'củ cải' đó ư?'

"Hoàng thượng giá lâm" Tiếng thông báo của thái giám vang lên cắt đứt suy nghĩ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kĩ Nữ Mua Vui

"Hoàng thượng giá lâm" Tiếng thông báo của thái giám vang lên cắt đứt suy nghĩ của bọn họ.

Tất cả mọi vội vàng quỳ xuống hành lễ "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế".

Tề Đế Tề Ngôn và Tàn Đế bệ hạ đều là quân chủ của một nước, vì vậy cả hai chỉ gật đầu chào hỏi. Và tất nhiên Tề Đế cao ngạo của chúng ta chỉ ngồi gật đầu mà thôi.

Thái tử Mạc Lăng Thiên, Thái tử Sở Nguyệt và Nghệ vương Yên Nghệ không cần phải quỳ xuống hành lễ bởi vì họ đều là thái tử vương gia của một nước, tương lai có khả năng kế thừa ngai vàng.

Hai vị thái tử cùng Nghệ vương đây đều là tiểu bối, nên chỉ đứng dậy ôm quyền thỉnh an Tàn Đế là được.

"Miễn lễ"

"Đại hội tỷ thí lần này tổ chức tại Đại Tàn, trăm rất vinh dự. Hôm nay mở tiệc tẩy trần cho chư vị đường xa tới. Trăm kính mọi người một ly" Sau đó Tàn Đế một hơi uống cạn, úp chén lên.

Tất cả mọi người đều nâng ly cạn chén.

"Khai tiệc"

Yến hội bắt đầu.

Đám tiểu thư thế gia bắt đầu hiển vũ, hiển tài nghệ của mình lên. Trong đó nổi bật nhất là điệu múa "Phượng hoàng tại thượng" của Ngũ công chúa.

"Ban thưởng" Tàn Đế không mẫn không nhạt nói.

"Tạ phụ hoàng" Ngũ công chúa miễn cưỡng tươi cười. Nhìn thấy Bảo Bảo không biết từ khi nào chạy đến bên cạnh Tần Đế, nhìn ngài yêu thương lau miệng cho Bảo Bảo mà nảy sinh ghen tỵ cùng oán hận.

"Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Vô Ưu quận chúa tình thông cảm kì thi họa, nhân dịp hôm nay thỉnh giáo".

Ngũ công chúa vừa dứt lời liền bị ánh mắt lạnh lùng của Tần Đế và Diệp Thái tử bắn tới dọa những cả người.

Tiểu Bảo Bảo nhìn Ngũ công chúa mà chán ghét nhũn mảy, nữ nhân đáng chết này luôn tìm nằng gây chuyện. Không ngờ hôm nay nằng ta lại dám ở yến tiệc ngênh sứ thần mà gây chuyện với nằng. Vậy nằng cũng không cần phải khách khí với nằng ta.

Bảo Bảo đề tay trấn an Tần Đế đang chuẩn bị phát hỏa, vô tội chớp chớp mắt nhìn Ngũ công chúa hỏi:

"Không biết Ngũ công chúa từ đâu nghe tin bản quận chúa tình thông cảm kì thư họa vậy?"

Không đợi Ngũ công chúa trả lời, Bảo Bảo nhảy xuống long ý đi tới trước mặt ngũ công chúa nói "Bản quận chúa không hề tình thông cảm kì thư họa, lại càng không hiến vũ trước đại diện như kĩ nữ mua vui".

Đám nữ nhân vừa hiến vũ nghe thấy lời Bảo Bảo nói, cả khuôn mặt như tắc kè hoa, vừa trắng vừa xanh lại đỏ.

"Ngươi, ngươi..." Ngũ công chúa á khẩu.

"Ta cái gì mà ta? Bất quá bản quận chúa đối với họa lại có tí hiểu biết. Không biết công chúa có dám do tài".

Bảo Bảo khiêu khích nói.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình Thông Cảm Kì Thư Họa

"Được, vậy chúng ta thi họa." Ngũ công chúa hừ lạnh nói. Mẫu phi nằng tức là Lăng Quý Phi từng điều tra qua tiệm nha đầu này cảm kì thư họa cái gì cũng không biết, chỉ là thứ phế vật. 'Muốn so họa ư? Họa chính thứ mà bản quận chúa am hiểu nhất.'

Bảo Bảo nhìn vẻ mặt 'Ta đây thắng chắc' của Ngũ công chúa mà lắc đầu ngăn ngấm. Tuy ở hiện đại nằng chỉ là một sinh viên đại học bình thường nhưng đối với môn hội họa nằng rất yêu thích. Lúc trước, gia đình không cho nằng học hội họa vì tiền học phí rất cao lại khó làm ra tiền. May mắn nằng có đứa bạn học hội họa, nên mỗi lần Tiểu Phong Phong lên lớp đều dẫn nằng đi học ké.

Kêu nằng cầm bút lông chấm mực mà vẽ, nằng chắc chắn sẽ vẽ không được. Nhưng nếu có bút chì, nằng chắc chắn vẽ ra tuyệt phẩm.

"Vô Ưu quận chúa, nếu đã so tài thì phải có phần thưởng dành cho người thắng chứ"

"Được" Bảo Bảo nhìn con mồi ra vẻ thợ săn truy bắt nằng.

"Bản công chúa rất thích Nguyệt Bảo cung của Vô Ưu quận chúa, nếu bản công chúa thắng vậy thì Nguyệt Bảo cung sẽ là của ta." Ngũ công chúa đắc ý nói.

"Lệ Nhi, hồ nháo" Lăng Quý Phi vội vàng nói. Nữ nhi thật ngu ngốc, hoàng thượng có bao nhiêu sủng ái tiệm nha đầu đó mà nữ nhi lại dám đòi cung điện đó cơ chứ.

"Không sao" Bảo Bảo rộng lượng phát tay "Nếu bản quận chúa thắng, ta muốn tước danh hiệu công chúa của ngươi." Chẳng lẽ ngươi cho rằng thân phận công chúa của ngươi có bao nhiêu cao quý sao? Xem thử không còn thân phận công chúa ngươi làm sao ra oai.

Nghe thấy điều kiện của Bảo Bảo, Lăng Quý phi kinh thường. Phế vật sao có thể so sánh với nữ nhi bảo bối mà nằng ta bồi dưỡng từ nhỏ được cơ chứ?

Diệp thái tử nhìn Ngũ công chúa như đang nhìn kẻ sắp chết, hẳn từng chứng kiến tài năng vẽ của Nguyệt Bảo rồi. Sao muội muội hắn có thể thua được cơ chứ?

"Vậy thì phụ hoàng cùng chư vị xin làm chứng." Bảo Bảo xoay người phúc thân cùng Tần Đế.

"được" Tần Đế gật đầu.

"Vậy bản cung tặng cho người thắng một cây trầm phi thúy tồn tại ba ngàn năm." Nguyệt thái tử bắt đầu tham gia náo nhiệt.

"Nếu Nguyệt thái tử tặng trầm phi thúy thì Bản cung tặng một cây nhuyễn kiếm chém sắt chém ngọc như bùa cho người thắng."

"Bản vương không có gì đáng giá, nên tặng người thắng một trăm vạn lượng hoàng kim." Nghệ vương hào phóng nói.

Chỉ có Tề Đế bệ hạ vẫn không mở miệng thưởng lễ vật gì cả. Nghệ Vương tò mò hỏi:

"Tề Đế không tặng người thắng phần thưởng ư?"

"Lát sẽ có" tề Đế đáp ngắn gọn.

Sau khi cung nhân bày dụng cụ ra hai bên đại diện. Ngũ công chúa dẫn đầu vào vị trí bên phải nói "Vô Ưu quận chúa chúng ta thi đấu trong thời gian một nén hương."

"Được" Bảo Bảo cũng bước lên vị trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Khắc Phụ Khắc Mẫu

"Được" Bảo Bảo cũng bước lên vị trí của mình.

Bảo Bảo dựa vào ghế gác cảm suy nghĩ nên vẽ cái gì thì ngũ công chúa bên cạnh vẽ gần một phần ba bức tranh.

Nhiều người cho rằng Bảo Bảo không biết vẽ nên ngồi ngẩn người.

Nhưng ánh mắt của mấy người cầm đầu bốn nước kia lại không cho là như vậy. Bởi vì mọi họ nhìn thấy ánh mắt tin tưởng tuyệt đối của Tần Đế và Diệp thái tử nhìn Bảo Bảo.

"A" Bảo Bảo cuối cùng cũng suy nghĩ ra nên vẽ cái gì rồi.

Nghe thấy tiếng vang nhỏ của Bảo Bảo. Mọi người chuyển ánh mắt đang nhìn ngũ công chúa sang Bảo Bảo.

Mọi người nhìn Bảo Bảo từ trên ghế đứng dậy đi tới trước kệ vẽ. Một tay gạt hết đồng bút lông, màu mực xuống, một tay gỡ cái túi bên hông xuống.

Bảo Bảo lấy vài cây than nhỏ cỡ bút chì ra mỉm cười thật ngọt ngào 'Haha. Cũng may bản quận chúa thông minh, lúc trước cho người làm vài cây bút than'

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nhìn chằm chằm Tề Đế một lúc lâu rồi bắt đầu phác thảo. Ai cũng tò mò Bảo Bảo lấy than làm gì, chẳng lẽ để vẽ ư? Làm sao có thể chứ?

Sau một nén hương, cả hai cùng lúc dừng lại. Lúc đầu mọi người nhìn vào bức tranh Mẫu đơn của Ngũ công chúa mà trầm trồ kinh thán quá là đệ nhất tài nữ.

Nhưng khi nhìn thấy bức tranh của Bảo Bảo đều giật mình đứng bất động.

"Tuyệt vời" Lời khen của quốc sư Đại Sở làm cho mọi người hoàn hồn. "Tranh của Vô Ưu quận chúa khiến lão thần như nhìn thấy người thật."

"Đa tạ quốc sư khen ngợi." Bảo Bảo mỉm cười chấp tay.

Bức tranh mà Bảo Bảo vẽ là hình ảnh Tề Đế ngồi trước bàn tiệc. Với ánh mắt cao ngạo, khinh thường tất cả, không bất cứ thứ gì có thể lọt vào mắt ngài.

Sau khi nhìn thấy bức tranh, dường như có nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của Tề Đế.

Bảo Bảo nhìn khuôn trắng như mới ăn phải phân của Ngũ công chúa mà cao ngạo nói "Thắng thua đã rõ, bản quận muốn lột bỏ phong hào công chúa của ngươi."

"Tiện nhân, ngươi dám"

"Chát"

”Ta ghét nhất ai mắng ta đấy” Bảo Bảo chán ghét xoa xoa tay.

”Hỗn xược, người chỉ là quận chúa mà dám đánh công chúa” Lăng quý phi tức giận mắng.

”Thì sao chứ? Ngủ công chúa nếu đã thua thì phải nhận, phé bỏ phong hào công chúa.” Không đợi Bảo Bảo trả lời, Tần Đế liền lên tiếng.

Lăng quý phi mặt mũi trắng bệch. Nàng quên mất Tiệp nha đầu đó mặc dù là quận chúa nhưng tất cả như nhất phẩm công chúa, công chúa do chính cung hoàng hậu sinh ra. Huống hồ tương lai là chủ nhân Hộ quốc vương phủ. Nàng gặp tiệp nha đầu đó còn phải hành lễ.

”Phụ hoàng bắt công, nhi thần mới là nữ nhi ruột thịt của người, tiệp nhân đó khắc chết phụ thân từ trong bụng mẹ, sau đó lại khắc chết mẫu thân.” Ngủ công chúa oán hận gào to.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lập Uy

”Phụ hoàng bắt công, nhi thần mới là nữ nhi ruột thịt của người, tiệp nhân đó khắc chết phụ thân từ trong bụng mẹ, sau đó lại khắc chết mẫu thân.” Ngủ công chúa oán hận gào to.

Thôi xong rồi! Đây là tiếng lòng của mọi người trong lúc này. Không biết nên khen vị ngủ công chúa này quá thẳng thắn hay trách nàng ta quá ngu xuẩn.

Vô Ưu quận chúa là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng, Thái Hậu, Diệp thái tử cùng Tứ hoàng tử. Có bốn vị đại chủ tử này chống lưng, cho dù quận chúa thật sự khắc phụ khắc mẫu cũng không ai dám nói ra.

Bổng chốc cả đại diện bao trùm hàn khí cùng sát khí. Và hàn khí cũng sát khí này đến từ ba vị đại chủ tử, bởi vì thái hậu đang ở Thiên sơn cầu phúc cho Đại Tần.

Mà khiến bọn họ phải kinh ngạc nhất là Tứ hoàng tử. Mặc dù Tứ hoàng tử hằng năm trấn thủ ở biên cương nhưng không thấy hàn khí cùng sát khí dữ dội như thế này.

Bình thường tứ hoàng tử ôn nhuận như ngọc, luôn cười nói vui vẻ hiếm khi nổi giận với người khác. Hôm nay vì Tiểu quận chúa bộc lộ sát khí được tu luyện từ chiến trường.

”Xoảng” thấy chưa, Tần Đế quăng ly rượu nện vào đầu ngủ công chúa.

”Hoàng thượng, Lệ Nhi còn nhỏ, chỉ là nhất thời hồ đồ, ăn nói bậy bạ. Thành bệ hạ tha tội!” Lăng quý nhanh chóng quỳ xuống dập đầu nói.

”Tuổi nàng ta gấp đôi bản quận chúa đấy.” Bảo Bảo bĩu môi.

”Người nói Bảo muội khắc phụ khắc mẫu hay ý người muốn phụ hoàng chết sớm, hử?” Cũng chỉ có tứ hoàng tử mới dám nói những lời này thôi.

”Thân làm nữ nhi, lại trù ẻo phụ hoàng chết sớm, tội bất hiếu. Phụ hoàng là quân, người là thần. Lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo này. Đáng tội gì đây?” Diệp thái tử sắc bén phụ họa tứ hoàng tử.

”Chém” Bảo Bảo ném ra một câu.

”Hành hình” Tần Đế nhìn ngủ công chúa, chán ghét nói.

”Phụ hoàng, người bắt công, ta không sai, ta là công chúa, ta mắng nàng thì sao chứ...” Thị vệ cận thân bên cạnh hoàng thượng nhanh chóng bịt miệng lời nàng ta xuống.

Lăng quý phi chờ người ngắt xiu, tỷ nữ thiếp thân vội vàng đỡ lấy nàng ta đi xuống.

”Khiến chư vị chê cười, trăm kính một ly”

”Không sao, không sao” Người tứ quốc nâng cốc đáp lễ.

Cũng từ đây, đám người muốn tìm Bảo Bảo đều bỏ ý định đó đi.

Triều thần nghĩ về nhà nhất định dặn dò gia quyến của mình không được đắc tội vị quận chúa này.

Nhưng có dặn dò như thế nào thì cũng có người không biết sống chết mà đi tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kết Cục Lăng Quý Phi

Đại hội tỷ thí có từ năm trăm năm trước, được Uyên Minh Bệ hạ, hoàng đế khai quốc của Đại Lý năm xưa tổ chức, ba năm một lần. Sau chiến loạn mười sáu năm trước, ngũ quốc Yên Tần Sở Mạc Tề thống nhất tiếp tục duy trì đại hội này nhằm mục đích hữu nghị, cũng tổ chức ba năm một lần. Mỗi lần tại mỗi nước khác nhau theo thứ tự Yên Tần Sở Mạc Tề. Ba năm trước tổ chức ở Đại Yên, năm nay đến Đại Tần.

Đại hội tỷ thí có các mục cưỡi ngựa đánh cầu, săn bắn thú rừng, so võ công và cầm kì thư họa.

Đại Tần đứng thứ nhất, Đại Yên đứng hai, Đại Sở đứng thứ ba, Đại Mạc đứng thứ tư, Đại Tề đứng cuối cùng trong đại hội tỷ thí lần này.

Và tất nhiên nước đứng cuối cùng là nước yếu nhất mà cũng không thể nói nước đứng thứ nhất chưa chắc mạnh nhất.

Mỗi nước có mỗi sở trường khác nhau, không ai thua ai.

Đại hội kết thúc vui vẻ.

Vinh Hoa cung

"Nương nương, bót đau buồn, người phải sống thật tốt để báo thù cho công chúa." Công mà tỷ nữ này nói chính là ngũ công chúa đã bị chém đầu của chúng ta.

"Đúng vậy, bản cung phải sống thật tốt để báo thù cho Lệ Nhi. Bản cung phải ngũ mã phanh thây ả tiện nhân đó. Nó tiện y như ả tiện nhân Ninh Tích đó. "Lăng quý phi trần đây oán hận nói.

"Hừ, e là người không có cơ hội đó đâu. "Tứ Hoàng tử khinh thường hừ lạnh bước vào. Theo sau là Tiểu Bảo Bảo trên tay Tần Đế và Diệp Thái tử.

"Người..." Chủ tớ Lăng quý phi giật mình khi thấy đám người Tứ hoàng tử.

"Người mới là tiện nhân, cả nhà người đều là tiện nhân." Bảo Bảo tức giận mắng to.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng" Lăng quý phi mặt mày trắng bệch hành lễ, trong lòng lo lắng không biết Hoàng thượng có nghe thấy lời nàng nói không.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng" Nô tỳ thiếp thân của Lăng Quý Phi thâm kêu xong đời rồi.

"Lăng Bảo Châu, ai cho người cái gan mắng Tích sư muội vậy, hả?" Tần Đế chán ghét hô thẳng khuê danh của Lăng Quý phi. "Còn muốn ngũ mã phanh thây ai, hôm nay trẫm tới đòi nợ với người."

"Thần thiếp không hiểu". Lăng Bảo Châu cố gắng giữ bình tĩnh nói.

"Không hiểu à, để trẫm nói rõ cho người biết. Mười năm trước, người yêu Hoàn Nhi, nhưng hắn không yêu, người vì yêu không được mà sinh hận nhập cung muốn lợi dụng trẫm giết Hoàn nhi cùng Tích sư muội. Nhưng không như mong muốn, sáu năm trước, cha con các người tiết lộ quân tình khiến Hoàn nhi tử trận, Tích sư muội đang mang thai thù thành. Người nhiều lần cho người hạ độc Bảo Bảo, mấy ngày trước mẹ con các người muốn ở tiệc tẩy trần làm bẽ mặt Bảo Bảo. Sau đó còn muốn hạ xuân dược cho nàng, đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ngũ Công Chúa Tần Lệ Là Con Ai?

Từng câu từng lời của Tần Đế khiến cho ba huynh muội Diệp thái tử tràn đầy sát khí, móng tay Bảo Bảo cắm sâu vào lòng bàn tay. Thì ra phụ vương mẫu phi đều do nàng ta hại chết.

"Hahaha, người biết chân tướng thì sao chứ? Chẳng phải sáu năm qua người cũng chẳng dám giết ta báo thù cho đệ đệ cùng sư muội người hay sao?" Lăng Bảo Châu cường diện cuồng.

"Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con nhưng Tần Tung người lại giết chết nữ nhi ruột của mình. Người ngay cả súc sinh cũng không bằng."

"Lăng Bảo Châu, người bớt giả bộ đi, Tần Lệ không phải cốt nhục của phụ hoàng. Chẳng người là người rõ ràng nhất ư?" Diệp thái tử hừ lạnh.

"Kế hoạch của người không phải là sau khi hạ xong xuân dược, đẩy nữ nhi bảo bối của người gánh tội thay. Sau đó ra mẫu thân hiền từ bị thương khóc lóc sao?" Tứ hoàng tử nhìn Lăng Bảo Châu như nhìn thấy thứ gì đó rất ghê tởm "Tần Lệ là cốt nhục của người cùng Lăng thừa tướng đi, thật ghê tởm."

"Sau đó giả họa, à không, tiết lộ chuyện tạo phản cho Lăng thừa tướng, sau đó cao chạy xa bay? Bản quận chúa nói đúng không?" Bảo Bảo nhướn mày nói.

"Do ông ta đáng chết, ông ta cưỡng bức chính nữ nhi ruột của mình. Chỉ vì ta có khuôn mặt giống sủng thiếp đã chết của ta. Tần Tung người chẳng phải bị ta cho đội nón xanh sao hả, người không phải cũng chạm qua thân thể dơ bẩn của sao? Hahaha" Giọng cười khiến người khác nổi cả da gà của Lăng Bảo Châu thật đáng sợ mà.

"Người cho rằng trăm sẽ chạm lên thân thể dơ bẩn, tám địa độc như rắn rết của người hay sao, hử?" Tần Đế lạnh lùng nói.

"Người đó..." Lăng Bảo Châu ú ớ.

"Là thị vệ thị tẩm người." Tần Đế giải đáp thắc mắc cho nàng.

"Tần gia các người quả nhiên ác độc, hử. Phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho người nếu người dám giết ta." Ông ta thương yêu khuôn mặt này như vậy thì làm sao có thể để nàng chết được chứ.

"Người yên tâm, qua đêm nay, Cửu tộc Lăng gia, chết!" Diệp thái tử hào tâm nhắc nhở.

"Người đâu, mang ả ta đến Diêm Vương điện tầng thứ 18. Bảo Quỷ tăng chủ chiếu cố ả thật tốt." Diệp thái tử hạ lệnh.

"Ta muốn ả sống không bằng chết" Bảo Bảo bồi thêm một câu. Bởi vì một câu này của Bảo Bảo mà Lăng quý phi Lăng Bảo Châu thà tìm đến cái chết chứ không muốn sống tiếp. Nhưng ả ta không thể nào chết được.

"Thuộc hạ tuân lệnh" Hắc y xuất hiện bắt lấy Lăng Bảo Châu rồi biến mất dưới màn đêm.

Cuối cùng đêm nay cũng có thể ngủ yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bái Sư Học Nghệ

Sáng sớm hôm sau

Cả kinh thành náo loạn vì thánh chỉ vừa mới ban xuống. Cửu tộc Lăng thừa tướng một đêm bị giết vì tội tiết lộ quân cơ mười sáu năm trước cho quân địch khiến chủ soái Hộ quốc vương gia Tần Hoàn, quân sư Hộ quốc vương phi Ninh Tích cùng toàn quân người tử trận người trọng thương.

Cùng Lăng quý phi nữ nhi ruột thịt sinh nghiệp chủng Ngũ công chúa Tần Lệ.

Thông đồng man di muốn tạo phản.

Bao nhiêu tội danh chém cửu tộc cũng không đủ.

Lăng quý phi bị phế, chém ngay tại Vinh Hoa cung.

Trục xuất tên Ngũ công chúa Tần Lệ ra khỏi gia phả hoàng gia.

Triều đình được thanh lọc sạch sẽ. Kinh thành ba ngày tắm máu gian thần phản quốc.

-----Dưỡng Tâm Điện

"Phụ hoàng, nhi thần muốn về biên cương." Tứ hoàng tử gác chân lên ghế ngồi chống cằm nhai táo.

”Phụ hoàng, nếu ca muốn đi cho dù người dùng chín con trâu cũng không kéo nổi huynh ấy đâu.” Bảo Bảo phụ họa.

”Vậy thì Diệp Nhi con quyết định việc Chi Nhi về biên cương đi.” Tần Đế quyết định giao việc này cho trưởng tử quyết định.

”Vậy thì đệ đệ ấy đi đi.” Diệp thái tử quá hiểu rõ tính cách này của đệ đệ mình mà. Đệ ấy chỉ thích nơi phóng khoáng tự do không gò bó như thảo nguyên ở biên cương thôi.

”Tạ ơn đại ca.” Tử hoàng tử lập tức bật dậy ôm quyền cảm tạ.

Thái tử bật cười đắm nhẹ vào vầng Tử hoàng tử.

”Phụ hoàng, con muốn đến Thiên sơn báỉ Vô Tình đại sư học nghệ.” Bảo Bảo cầu xin Tần Đế.

Nghe thấy yêu cầu của Bảo Bảo, ba nam nhân nhú nhú mày.

”Bảo Bảo nói cho phụ hoàng biết tại sao con muốn báỉ Vô Tình đại sư học nghệ?”

”Con muốn học binh pháp, cách bày binh bố trận bảo vệ tổ mẫu phụ hoàng và các ca ca.”

Ba đại nam nhân nghe thấy câu trả lời của Bảo Bảo mà âm lòng.

”Được, trăm đáp ứng. Nhưng con phải hứa với trăm phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

”Được” Bảo Bảo vui vẻ đáp.

”Nghe nói Vô Tình đại sư xưa nay chỉ nhận người có duyên làm đồ đệ.” Diệp thái tử suy tư.

”Ca, biết đâu muội là người có duyên đó thì sao.”

”Khi nào con đi?”

”Ngày mai con đi ạ.”

”Nhanh vậy sao? Diệp Nhi Chi Nhi hộ tống Bảo Bảo đến Thiên Sơn.” Tần Đế yêu thương xoa xoa đầu Bảo Bảo.

”Vâng ạ”

Ban đêm

Nguyệt Bảo cung

Phụ tử bốn người ngồi trên bãi cỏ trước hiên ngắm sao.

”Trăm nhớ lúc trước, Bảo Bảo của phụ hoàng nhỏ xíu xiu. Mà giờ đã sáu tuổi rồi cơ.”

”Dù con lớn cỡ nào, con vẫn là Bảo Bảo nhỏ xíu của phụ hoàng.” Bảo Bảo sục sục ôm lấy hông Tần Đế.

”Con nhớ lúc trước có một bánh bao nhỏ luôn bám đuôi con đòi đi đánh nhau có đấy.”

”Tiểu Tử ca mới là kẻ bám đuôi.” Bảo Bảo không phục phản bác.

”Nguyệt Bảo trưởng thành rồi, muội muội ngốc của ca biết bảo vệ người khác rồi. Ca thật tự hào.” Thái tử nhìn muội muội bé nhỏ của mình.

”Chẳng qua Bảo Bảo đến Thiên Sơn báỉ sư học nghệ, các người cũng đừng ra về sinh ly tử biệt nữa. Con đói rồi.”

”Ha ha” Bảu không khí cảm động đã bị Tiểu Bảo Bảo chọc cho buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Áo Bông Nhỏ Tri Kỉ

“Tạm biệt phụ hoàng” Bảo Bảo phát phát tay.

“Giá” Diệp thái tử ôm Bảo Bảo leo lên con ngựa màu đen rồi quát roi lên mong ngựa chạy về phía trước.

Tứ hoàng tử chạy song song bên cạnh. Sau lưng là một tiểu đội của Diêm Vương theo sau bảo hộ.

Tần Đế đứng trên cổng thành cho đến khi không thấy bóng dáng của mấy người Diệp thái tử rồi mới hồi cung.

Cùng lúc đó tại Đại Tề

Vị Ương cung

“Hoàng thượng, đã có tung tích của Hoạ Nguyệt cô nương rồi ạ.” Trắc đại tổng quản bên người Tề Đế bẩm báo.

Nam nhân đang phê tấu số nghe thấy lời Trắc công công lập tức đứng dậy “Chuẩn bị ngựa”

“Tuân lệnh”

-----Thiên Sơn

“Đại ca, tứ ca muội đi đây. Tái kiến.”

Bảo Bảo hai người rồi xoay người đi vào rừng trúc.

“Bảo vệ quận chúa” Diệp thái tử phân phó.

“Vâng” hai hắc y nhân ẩn thân đi theo sau Bảo Bảo.

Trong rừng trúc

“Tiểu nữ Tần Nguyệt đến bái Vô Tình đại sư làm sư phụ” Bảo Bảo lớn tiếng nói. Cứ cách năm phút nói một lần.

Trước cửa trận, có một lão đầu khoảng năm mươi mấy húng thú nhìn tiểu cô nương trong rừng trúc.

Những người tới đây bái sư nhiều vô kể. Họ đều phá trận để gặp hấn nhưng tiểu cô nương này lại ngăn cản thuộc hạ phá trận mà trực tiếp thẳng thắn muốn bái hấn làm sư phụ. Hai tên hắc y nhân này hấn là người có địa vị không hề thấp trong Diêm vương điện. Vậy mà lại tới làm bảo tiêu cho nha đầu thú vị kia.

Mấy ngày trước hấn bói một quẻ, biết được người có duyên sắp tới. Không ngờ là đứa bé tầm năm, sáu tuổi.

“Tiểu nha đầu, ngươi thật thú vị.” Lão nhân xuất hiện sau lưng Bảo Bảo. Hai hắc y nhân định ra tay liền thấy Tiểu chủ tử phát tay bảo bọn họ lui ra. Bảo Bảo có thể cảm nhận được lão nhân này không có ác ý.

Theo như tư liệu mà Diêm vương điện điều tra được hấn vị lão nhân này chính là lão ngoan đồng Vô Tình đại sư.

“Lão nhân, thấy ta thú vị thì nhận ta làm đệ tử đi.” Bảo Bảo nói thẳng.

“Tiểu nha đầu, ngươi biết ta là ai sao?”

“Biết, ngài là Vô Tình đại sư”

“Nha đầu ngươi mặc dù không có vĩ công nhưng lại có thiên phú. Lại hợp với ta. Vậy ta nhận ngươi làm đồ đệ.”

“Được, đồ nhi bái kiến sư phụ” Bảo Bảo quỳ xuống chân thành hành lễ.

Hắc y nhân kinh ngạc nhìn tiểu chủ tử của bọn họ, tiểu chủ tử xưa nay ai cũng không quý. Dường như lão đầu cũng rất kinh ngạc, dựa vào biểu tình của hai hắc y nhân hấn có thể chắc chắn tiểu nha đầu này là Mạch Bảo tiểu chủ tử của Diêm vương điện.

“Sư phụ” Bảo Bảo kéo gốc áo lão đầu “Con mời chân”

Nghe tiếng sư phụ từ miệng nha đầu này khiến hấn bất giác mỉm cười. Giống như khi về già có một nữ nhi để yêu thương. Nữ nhi chính áo bông nhỏ của cha. Thì nha đầu này chính là áo bông nhỏ tri kỉ của hấn.

Chương 19: Ta Muốn Tắm

Chín năm sau

”Sư phụ, người thua rồi”

”Nguyệt nha đầu, người ăn gian”

”Rõ ràng là người ăn gian, lão đầu vừa ăn cắp vừa la làng” Bảo Bảo không khách khí vạch trần.

”Hừ, con đi đâu vậy?”

”Đến Đại Tề”

”Con đến đó làm gì chứ?” Vô Tình đại sư vội vàng chạy theo.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát chín năm đã trôi qua. Còn hơn ba tháng nữa là đến Đại hội tỷ thí rồi, năm nay tổ chức ở Đại Tề.

Có lẽ chiến loạn sắp xảy ra, mấy năm nay ngũ quốc đều có dã tâm xâu xé lẫn nhau.

Biên giới Đại Tề

”Tiểu chủ tử, phía trước có người bị trọng thương” hắc y nhân nói.

”Tôi xem thử” Bảo Bảo đi qua đỡ người bị thương ngồi dậy bắt mạch. “Là nam bị nội thương, kinh mạch đứt đoạn không còn công lực”

”Đại Hắc, huynh vận công đả thông kinh mạch cho hắn, Tiểu Hắc hộ pháp” Bảo Bảo phân phó, sau đó gỡ bao nhỏ bên hông lấy kim ra. Cắm lên đầu, cổ tay cổ chân nam nhân.

Rồi lấy vài viên thuốc trong bao nhỏ đút vào miệng nam nhân.

Khoảng một canh giờ, nàng rút kim ra. Ra hiệu Đại Hắc thu hồi công lực.

Một lúc sau, nam nhân tỉnh dậy. “Tề Đế mạng ngài thật lớn. Bị đánh đến mức này mà vẫn còn sống.” Bảo Bảo cảm thán.

”Vô Ưu quận chúa, người cứu ta!” Mặc dù lời nói là hỏi nhưng giọng điệu lại khẳng định.

”Đúng vậy, ta vốn không định cứu ngài. Nhưng xem ở phân lượng ngài là kẻ si tình ta cứu người vậy.”

”Người biết”

”Một tí nữa”

”Ta làm việc không lỗ vốn, ta cứu người một mạng, người nợ ta một điều kiện”

”Hảo, thêm một điều kiện, người hộ tống ta đến kinh thành Đại Tề.”

”Thành giao”

”Tề Đế người đứng là nhiều kẻ thù” Bảo Bảo tức giận ném đồng cỏ khô vào lửa.

”Người không có nội lực” Tề Ngôn lạnh lùng hỏi.

”Phí lời, nếu có nội lực ta sử dụng khinh công bay về kinh rồi đấy”

”Này, chậm cứu. Nếu nhanh thì hơn hai tháng người có thể khôi phục võ công cùng nội lực.” Bảo Bảo vừa châm cứu vừa nói. Thế là tên nam nhân lạnh lùng này nợ nàng ba điều kiện. Năm mơ nàng cũng phải cười.

”Ta muốn tắm”

”Chẳng lẽ ngài muốn ta tắm cho sao” Hừ, nàng hỏi hận vì ba điều kiện của hắn. Quả nhiên trên đời này không có bữa cơm không. Mới một ngày mà nàng mệt cả người.

Nghe thấy lời Bảo Bảo, hai tai của Tề Đế cũng đỏ lên nhưng vẫn bình thản nhắc lại “Ta muốn tắm, nhưng tay chân động không được. Ngươi đáp ứng sẽ chăm sóc ta”

”Được, được. Ta tắm cho người”

Nàng đỡ hắn ngồi trên tảng đá lớn bên sông. Rút dây buộc tóc trên đầu hắn xuống. “Woa ... tóc người thật đẹp” Bảo Bảo trầm trồ nhìn ba ngàn tóc đen chảy xuống lưng mà.

Khom người xuống gỡ thắt lưng của hắn. Bắt đầu thoát áo ngoài, trung y rồi áo lót ra. Lồng ngực trắng kiện màu lúa mạch xuất hiện trước mắt Bảo Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Nhón Mông Lên Coi

Khom người xuống gỡ thắt lưng của hắn. Bắt đầu thoát áo ngoài, trung y rồi áo lót ra. Lồng ngực trắng kiện màu lúa mạch xuất hiện trước mắt Bảo Bảo.

”Ưc” Bảo Bảo vội lấy tay áo chùi miệng, 'cực phẩm mỹ nam tử'. Lúc trước ở hiện đại mặc dù nàng là hủ nữ chính hiệu nhưng chưa được tận tay sờ cơ ngực cơ bụng mà nàng thích nhất.

”Ngươi xem đủ chưa?” Tề Đế lên tiếng cắt đứt vẻ mặt háo sắc của Bảo Bảo.

”Chưa...À, đủ đủ rồi.” Bảo Bảo vội vàng dời tầm mắt xuống phía dưới.

”Ngươi nhón mông lên coi” Thấy hắn nhón mông lên nàng nhanh chóng kéo hai lớp quần hắn xuống.

Bảo Bảo khoác tay hắn lên vai mình rồi từ từ đỡ hắn xuống sông ngâm mình.

Mức gáo nước làm ướt mái tóc dài, thoa một ít thảo dược gội đầu cho hắn. Sau khi gội sạch đầu, vớ lấy khăn lông qua loa chà người cho hắn rồi đỡ hắn lên bờ mặc quần áo.

Haiz, nàng thật ngu ngốc mà. Có cơ hội ngắm cơ thể mỹ nam miễn phí mà không biết tận dụng gì hết.

Hơn hai tháng qua, đoàn người Bảo Bảo dần tới gần kinh thành Đại Tề. Càng đến gần kinh thành, sát thủ phải tới càng nhiều. Mặc dù đi hơn nửa lãnh thổ Đại Tề nhưng nàng cũng không biết mình đi qua những chỗ nào.

Phong cảnh chưa kịp ngắm nữa liền phải chạy rồi. Bởi vì bọn họ bị sát thủ đuổi giết, vừa chạy trốn vừa đánh trả.

Đây là cửa ải cuối cùng rồi, chỉ cần qua được thành trì phía trước sẽ có viện binh tiếp ứng.

”Phụt” Tề Đế phun một ngụm máu đen ra.

”Chủ thượng” Tề Bạch thừa tướng Đại Tề chạy tới đỡ lấy Tề Đế.

”Yên tâm đi, nội thương của hắn đã chữa xong. Công lực cũng khôi phục được bảy thành.” Bảo Bảo nhàn nhã rút hết châm trên người Tề Ngôn ra.

”Đa tạ Nguyệt cô nương” Tề Bạch cùng năm người thị vệ đằng sau thi lễ.

”Không cần tạ, bản cô nương trao đổi điều kiện với hắn nên mới cứu hắn.”

Một tháng trước, thuộc hạ Tề Ngôn cuối cùng cũng tìm được Đế của bọn họ. Vì chữa thương hắn nên nàng cũng đi theo. Nàng bảo Đại Hắc phát tín hiệu phải thêm năm hắc y nhân đến hỗ trợ. Phối hợp cùng người của Tề Ngôn đánh đánh giết giết lũ ruồi muốn tìm chết.

Lạc Đà thành

”Haiz, chuẩn bị đánh trận sinh tử cuối cùng đây.” Bảo Bảo dựa vào tảng đá bên cạnh ngáp dài.

”Không biết Nguyệt cô nương có kế sách gì?” Tề Bạch thỉnh giáo.

Bây giờ nàng vẫn chưa muốn bại lộ thân phận quận chúa Đại Tàn nên kêu Tề Ngôn đừng gọi nàng là Vô Ưu quận chúa. Vì vậy khi Tề Bạch tới nhìn nàng ú ớ không biết nên gọi là gì. Tề Ngôn thuận miệng ra lệnh thuộc hạ hẳn gọi nàng là Nguyệt cô nương.

Kì thật Tề Bạch kinh ngạc cũng có lý do. Ngoại trừ Họa Nguyệt cô nương ra, chủ thượng của bọn hắn chưa từng tiếp xúc nữ nhân khác. Nên khi thấy vị Nguyệt cô nương không hề sợ hãi khí chủ thượng phát ra mà lú rú bất quá háng say với chủ thượng. Mà ngài lại rất kiên nhẫn không nổi giận mà lắng nghe nàng huyền diệu không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người Gặp Người Thích, Hoa Gặp Hoa Nở

Kì thật Tề Bạch kinh ngạc cũng có lý do. Ngoại trừ Họa Nguyệt cô nương ra, chủ thượng của bọn hắn chưa từng tiếp xúc nữ nhân khác. Nên khi thấy vị Nguyệt cô nương không hề sợ hãi khí chủ thượng phát ra mà lú rú bất quá háng say với chủ thượng. Mà ngài lại rất kiên nhẫn không nổi giận mà lắng nghe nàng huyền diệu không ngớt.

Bọn người Tề Bạch tận mắt nhìn thấy vị Nguyệt cô nương này mặc dù không có nội công, võ công cũng chỉ đủ để phòng thân nhưng khi đâm sát thủ chạy tới tấn công thì nàng phát tay gãy gãy bột phấn khiến cho sát thủ thất khiếu đầy máu. Sau đó thấy nàng nhíu mày ra lệnh bày trận cho thủ hạ trong thời gian ngắn nhất diệt hết.

Mà những sát thủ đến truy sát này không phải đến từ một kẻ mà nhiều kẻ đứng đằng sau. Mỗi lần đánh nhau Bảo Bảo đứng một bên không chỉ bày trận mà còn quan sát từng đặc điểm trên người sát thủ để tìm ra manh mối kẻ đứng sau đồng dạng Tề Ngôn bên cạnh cũng quan sát phân tích như Bảo Bảo.

”Chỉ cần qua được thành này thì sẽ có người tiếp ứng, chắc chắn chúng cũng sẽ biết mà Lạc Đà thành lại là địa bàn của chúng. E là nơi này đã bày sẵn thiên la địa võng để chúng ta nhảy vào.” Bảo Bảo bình tĩnh nói.

”Đúng vậy, như cô nương nói, cạm bẫy đã giăng đầy rồi. Chỉ còn một cách liều mà thôi.” Tề Bạch nhíu mày “Tại hạ cho rằng cái trang...”

”Cái trang? Trong các ngươi ai có bản lĩnh cái trang này?” Bảo Bảo hỏi.

Thấy bọn họ đều nhìn vào mình, nàng xua tay “các ngươi đừng nhìn ta, ta lại đại phu tinh thông y thuật, không biết mấy thứ này.”

”Mấy phương án quang minh chính đại đi vào hay cái trang hoặc là giường đồng kích tây các ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Các ngươi nghĩ được bọn chúng cũng sẽ nghĩ được thôi.” Bảo Bảo bổ sung.

”Ngươi đã có kế hoạch.” Tề Đề luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

”Đúng vậy, nếu các ngươi tin tưởng, ta có cách đưa các ngươi đến kinh thành Đại Tề.” Bảo Bảo cười nhạt.

”Được, ngươi nói”

”Phía Bắc một trăm dặm là biên giới của Đại Tề và Đại Mạc. Mà Đại Mạc lại có con đường có thể đến kinh thành Đại Tề mà không cần qua Lạc Đà thành. Vừa hay nơi đến được lại là địa phận của ngươi.”

”Đi” vẫn là câu nói ngắn gọn mà lạnh lùng vang lên.

”Chủ thượng” Tề Bạch vội hô.

”Nếu Nguyệt cô nương đây đã có kế sách thì chắc chắn được an toàn của trăm nhĩ.”

”Haha, vừa khéo người đang trấn thủ biên giới hai nước Từ Trúc vương là chỗ quen biết của bản cô nương.”

”Hừ, chỗ quen biết bình thường mà có thể hỗ trợ đế vương nước khác sao? Mà người hỗ trợ lại là nhi tử mà lão hoàng đế Đại Mạc yêu thương nhất?” Ai đó lạnh.

”Chứng minh nhân phẩm bản cô nương tốt. Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.” Bảo Bảo giả bộ tự ki đánh trống lảng. Sau đó leo lên ngựa dẫn đầu

chạy về phía trước. Theo sau là đám người Tề Ngôn và thuộc hạ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đả Thảo Kinh Xà

“Chúng mình nhân phẩm bản cô nương tốt. Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.” Bảo Bảo giả bộ tự ki đánh trống lảng. Sau đó leo lên ngựa dẫn đầu chạy về phía trước. Theo sau là đám người Tề Ngôn và thuộc hạ của nàng.

Phía Bắc biên giới Đại Tề

“Thuộc hạ Mạc Tùng tham kiến cô nương.”

“Lâu ngày không gặp Mạc Tùng người vẫn cứng nhắc như ngày nào.” Bảo Bảo chọc chọc cò lên mũi Mạc Tùng.

“Hắt xì, hắt xì” Mạc Tùng liên tục hắt hơi “Cô nương, ngài lại bôi cái thứ gì lên cò nữa vậy?” Giọng nói bất đắc dĩ của Mạc Tùng khiến cho mọi người nghi hoặc.

“Ai bảo ngay lần đầu tiên gặp nhau hắt hơi lại gài bẫy ta chứ!” Bảo Bảo hảo tâm giải thích.

“Cô nương, ngài vẫn chưa trả thù đủ sao. Lần đó nếu biết là ngài cho ta mười cái gan cũng không dám làm như vậy.” Haiz, ai bảo hắt hơi không nghe lời cảnh báo của tên khốn Mạc Cúc kia mà chọc phải tổ ong vò vẽ này cơ chứ.

“Từ Trúc đâu, sao chỉ có mình người thôi vậy?”

“Cô nương, chủ tử đang xử lý chút việc gấp nên phái thuộc hạ cùng Mạc Cúc đến đón ngài.”

“Í, Mạc Cúc cũng đến? Hắt hơi rồi, sao ta không thấy?” Bảo Bảo nhìn đông nhìn tây tìm bóng dáng của Mạc Cúc.

“Cô nương, Mạc Cúc đang ở phía sau dọn dẹp lũ ruồi bọ của hoàng cung.” Giọng nói của Mạc Tùng pha thêm chút sát ý.

“Vị kia sao càng ngày càng nguy hiểm vậy. Thứ hắt hơi muốn chưa chán Từ Trúc đã muốn.” Bảo Bảo chán ghét nói.

“Nhưng vị kia chưa chán nghĩ như vậy. Cô nương, các vị trời sắp tới nhanh chóng đi thôi.” Mạc Tùng chấp tay gập đầu với bọn người Tề Ngôn.

“Chúng ta đi.”

“Giá, giá” Tiếng vó ngựa vội vã vang lên trong bầu trời hoàng hôn âm áp.

“Các người về đi, đa tạ.” Bảo Bảo lấy một đồng chai lọ từ cái bao bên hông nhét vào lòng Mạc Tùng Mạc Cúc.

“Đa tạ cô nương.” Bọn họ cũng không khách khí nhận lấy. Đùng xem thường đồng chai lọ này, đây đều là thuốc trị thương, giải độc ngàn vàng khó cầu đây.

“Hai ngày này cảm ơn hai vị đã hỗ trợ.” Tề Bạch thay mặt chủ thượng của hắt chấp tạ hai người Mạc Tùng.

“Không cần cảm ơn, đây là nhiệm vụ vương gia giao phó.”

“A đúng rồi, suýt nữa quên. Mang lá thư cho Từ Trúc.” Bảo Bảo lục lợi bao nhỏ lấy thư ra.

“Tuân lệnh, thuộc hạ cáo từ. Chư vị tái kiến.”

“Tái kiến”

“Bây giờ chúng ta chỉ cần phi ngựa ngày đêm qua hai thành trì Đại Mạc nữa là có thể đến gần kinh thành rồi.” Tề Bạch chỉ chỉ bản đồ.

“Không sai, hiện giờ cách đại hội chỉ còn nửa tháng. Chúng ta phải nhanh chóng đến kinh thành. Mỗi lần đến một trạm sẽ có người đến thay ngựa. Như vậy không quá 6 ngày là đến phía Nam biên giới Đại Tề.” Bảo Bảo phân tích.

”Chúng ta đi càng nhanh càng tốt, tránh đã thảo kinh xà đám người Mạc Lăng Thiên.” Tề Ngôn nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Soái

”Chúng ta đi càng nhanh càng tốt, tránh đã thảo kinh xà đám người Mạc Lăng Thiên.” Tề Ngôn nhắc nhở.

”Đã biết, xuất phát thôi.”

Thỏ Châu, Đại Tề

Cuối cùng đoàn người Bảo Bảo đã bình an vượt qua hai thành trì của Đại Mạc.

”Kẹt” Tiếng cửa mở ra thu hút sự chú ý của đám nam nhân.

”Đứng là y phục của nam nhân mặc trông thoải mái hơn nhiều.” Bảo Bảo cười tùm tùm phẩy phẩy quạt.

Đám người kinh ngạc nhìn Bảo Bảo, bình thường mặc nữ trang đã đẹp câu hồn rồi giờ mặc nam trang lại càng thêm quyến rũ. Tiểu công tử khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn lấp lánh như biết cười, sóng mũi cao, đôi môi đỏ mọng như trái táo đỏ. Cả thân màu trắng thêu Mạn Châu Sa Hoa bằng chỉ đỏ càng tôn lên làn da trắng nõn nà. Thất lung lụa đỏ đính hồng thạch, treo một thanh khoá trường mệnh. Bên người đeo thêm một bao nhỏ màu trắng đựng đồ lặt vặt.

Chưa kịp để bọn họ bình tĩnh lại thì thấy một bóng dáng lại đẩy cửa bước vào.

Bảo Bảo ngậy ngốc si mê nhìn nam nhân vừa bước vào.

Đám người Tề Bạch cũng phải há hốc mồm kinh diễm bởi nhan sắc yêu nghiệt này hướng chỉ Bảo Bảo chỉ là Tiểu cô nương mười lăm tuổi.

Tề Đế tháo xuống cẩm bào màu đỏ thường mặc để tránh gây chú ý. Thay một thân cẩm bào màu đen bằng gấm Giang Nam, vạt áo thêu cây tre bằng chỉ bạc. Thất lung lụa đen thêu bạch hổ, lưng giắt ngọc bội khắc hoa văn thần thú. Tề Ngôn không hổ là cái giá treo đồ, cả người cân xứng lại cao một mét tám tám mặc màu gì cũng đẹp. Nhưng màu đen càng tôn thêm khí phách uy nghiêm của bậc vương giả. Đôi mắt phượng lạnh lùng miệt thị chúng sinh, đôi mày rậm, sóng mũi cao ráo cùng đôi môi bạc lãnh tình, mỗi khi bạc môi mím lại khí thế không giận mà uy phát ra càng dữ dội.

”Khụ khụ” Bảo Bảo đỏ mặt ho nhẹ che giấu sự luống cuống của mình.

Tiếng ho của Bảo Bảo làm cho đám người Tề Bạch hồi thần.

”Chủ thượng, Nguyệt cô nư...”

”Gọi sai rồi, là Nguyệt gia mới đúng.” Bảo Bảo sửa lại.

”Chủ thượng, Nguyệt gia. Thỏ châu là nơi phức tạp nhất Đại Tề, cường đạo thổ phi, gian thương hay các ân oán giang hồ đều có cho dù là vương tôn đại thần đều không dám với tay tới nơi này nên chúng ta nhất định phải cẩn thận.” Tề Bạch thận trọng nói.

”Nha, không ngờ cũng có nơi khiến cho Tề Bạch ngại phải sợ hãi.” Bảo Bảo rung đùi cười nhạo.

”Ngươi vừa không có nội lực lại thêm chút võ công mèo cào của mình lát nữa dọc đường đi ngại nên im miệng tránh trâu trọc phiền toái tìm tới cửa.” Tề Ngôn nhũ mày nhắc nhở.

”Gia mới không sợ, gia mặc dù không có nội lực như có y thuật, hừ.” Bảo Bảo không phục phản bác. Nhưng khi gặp hoạ nàng mới hối hận vì không nghe lời nhắc nhở của Tề Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ngược Những Người Cô Đơn

“Gia mới không sợ, gia mặc dù không có nội lực nhưng có y thuật, hừ.” Bảo Bảo không phục phản bác. Nhưng khi gặp họa nàng mới hối hận vì không nghe lời nhắc nhở của Tề Ngôn.

“Vị công tử này, mau vào trong, hôm nay đệ nhất hoa khôi Như Lan~~~~ cô nương của Phong Hoa Lâu biểu diễn đây~~~~.” Tiếng nói ồm ồm của ma ma Phong Hoa Lâu làm cho đám người Bảo Bảo nổi cả da gà, đôi mày của Tề Ngôn như hình chữ xuyên (川) cũng đủ kẹp chết một con ruồi.

“Mau đi thôi.” Tề Khôn thấp giọng nói rồi bước nhanh về phía trước.

Đoàn người nhanh chóng tránh thoát sự lôi kéo của đám cô nương lầu xanh đỏ chạy nhanh đuổi theo Tề Ngôn.

“Cái gì mà ‘Như Lan~~~~’, khó nghe muốn chết, có cần cuốn lưỡi kéo dài như thế không?” Bảo Bảo bĩu môi khinh thường.

“Đúng vậy đó, thật sự lộ liễu mà, cả đám nữ nhân mặc như không mặc đứng giữa đường cái lôi kéo nam nhân. Thổ Châu này đúng là cái gì cũng có.” Tề Bạch cảm thán.

“Này, người lúc này có ngắm nhìn mấy cô nương đó không, nếu thích có thể nạp vài người về làm ấm giường a.” Bảo Bảo nhảy tới sau lưng Tề Ngôn chọc chọc lưng hắn.

“Ui da,...” Bảo Bảo xoa mông đứng dậy “người không thích thì thôi, người đừng có hơi một tý là đẩy ta ngã xuống đất chứ.”

Sau khi nghe thấy lời chọc ghẹo của Bảo Bảo, trên trán Tề Ngôn nổi đầy gân xanh không khách khí phát tay hất Bảo Bảo sang một bên.

Còn tại sao Đại Hắc Tiểu Hắc lại chịu để yên cho Tề Ngôn hất Bảo Bảo ư? Bởi vì mấy tháng nay số lần nhìn thấy tiểu chủ tử ngã là bao nhiêu bọn họ cũng không nhớ. Ngã hoài cũng không sợ, lúc nào cũng thích trêu chọc vị Tề Đế không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc này.

“Thiếu gia, Nguyệt gia chúng ta đến Mỹ Thực Lâu nổi tiếng Thổ Châu ăn uống trước rồi lên đường.” Tề Bạch đề nghị.

“Được.”

“Hừ” giọng hừ lạnh của Nguyệt gia xem như là đồng ý đi.

“Khách quan, mời ngồi” Tiểu nhị cười hề hề dẫn đoàn người Bảo Bảo vào.

“Không biết khách quan muốn dùng gì ạ?”

“Cho một phần bánh bao thịt, hai phần thịt kho tàu, một phần gà luộc thêm một chum Nữ Nhi hồng nữa.” Bảo Bảo phẩy phẩy quạt ra về công tử phong lưu nói.

“Dạ được, khách quan chờ một tí.”

“Thổ Châu đúng là đầm rồng hang hổ, một tiểu nhị cũng có nội công thâm hậu.” Nguyệt gia anh tuấn tiêu soái sắp lại gần Tề Ngôn, hai tay sửa sang lại cổ áo không biết bị lệch từ lúc nào của Tề Ngôn.

“Cẩn thận.” Tề Ngôn phối hợp cuối đầu chỉnh chỉnh búi tóc Nguyệt gia. Hai người chỉ cách nhau chưa tới năm phân.

Nhưng mọi người nhìn vào lại thấy một đôi công tử giữa bàn dân thiên hạ công khai âu yếm nhau.

“Thiếu gia cùng công tử đừng ngược những người cô đơn như thuộc hạ a~” Tề Bạch ngồi một bên ai oán nhìn hai người ân ái nói.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiểu Chủ Tử, Chạy Mau

“Thiếu gia cùng công tử đừng ngược những người cô đơn như thuộc hạ a~” Tề Bạch ngồi một bên ai oán nhìn hai người ân ái nói.

“Xi, có bản lĩnh người có thể ngược lại chúng ta a~” Bảo Bảo khiêu khích.

”Khách quan đợi lâu, đồ ăn đến đây.” Tên tiểu nhị nội lực cao thâm dọn đồ ăn lên bàn.

”Khách quan thông thả dùng.” Sau đó đi vào trong.

”Có độc” Bảo Bảo nhú mồm nhìn đồ ăn.

”Xung quanh Mỹ Thực Lâu đều có cao thủ bao vây. Trận này không thể tránh thoát, nhất định phải mở ra con đường sống.” Tề Bạch hạ thấp giọng.

Thấy Đại Hắc rú xấp ngân phiếu ra, Bảo Bảo nghi hoặc hỏi “Người lấy ngân phiếu ra đốt để xuống âm phủ xài à?”

Đại Hắc hắc tuyến nói “Cô...thiếu gia, chúng ta không phải chuẩn bị đi hay sao, ta lấy ngân phiếu là để tính tiền com đấy.”

Đám người Bảo Bảo nghe Đại Hắc nói xong đều nghẹn lời.

Bảo Bảo thiếu chút khí huyết công tâm mà ngất “Người ngu à, bị người ta đuổi giết mà còn trả tiền cho người ta.” Xong rồi giật xấp ngân phiếu bỏ vào tay áo.

”Khách quan không ăn nữa sao, hay là thức ăn không ngon, để tiểu nhân cho đầu bếp làm lại.” Tiểu nhị nội lực cao thâm thấy bọn người Bảo Bảo muốn đi vội chạy ra hỏi.

”Người bớt diễn kịch đi, với chút ít độc được đó mà muốn hạ độc chúng ta. Người cũng quá khinh thường gia đấy.”

”Vốn định để các người làm ma no nếu đã không muốn vậy thì~~~ Nạp mạng đi” Sát thủ từ bốn phương tám hướng xông tới.

Bọn người Tề Bạch Đại Hắc giương kiếm tấn công.

”Muốn chết” Tề Ngôn lãnh khốc rút nhuyễn kiếm bên hông một đường chém giết. Công lực hần vốn khôi phục được bảy thành, mấy ngày nay Tàn Nguyệt thi châm liên tục cộng thêm vài viên đan dược thì công lực của hần khôi phục được chín thành.

Bảo Bảo cũng không ngồi không, tay phải rải độc dược vào sát thủ, tay trái phóng ngân châm vào động mạch cổ những kẻ tìm chết muốn giết nàng.

Giết hết đồng này, lại có tốp khác, liên tục xuất hiện. Không được, nhất định phải nhanh chóng mở ra một con đường máu. Nếu không bọn họ không bị sát thủ giết chết cũng bị kiệt sức mà chết.

Cuối cùng bọn họ cũng thoát ra vòng bao vây, Đại Hắc dẫn đầu thuộc hạ của hai người Tề Ngôn và Bảo Bảo ở phía sau cản lại đám sát thủ.

”Tiểu Chủ tử chạy mau” Mắt thấy Bảo Bảo đứng yên không chịu nhúc nhích, Đại Hắc hô to.

Thấy Đại Hắc bị sát thủ liên tiếp chém mấy nhát trí mạng, Bảo Bảo tê tâm liệt phết gào to “Đại Hắc, cẩn thận”.

Đại Hắc mỉm cười nhìn Bảo Bảo nhấp nháy môi ‘Tiểu chủ tử, chạy mau’ rồi tiếp tục chém giết sát thủ. Cho dù còn một hơi thở cũng phải ngăn lại sát thủ.

Bảo Bảo vội chạy qua nhưng bị Tề Ngôn túm chặt dùng dằng cỡ nào cũng không thoát ra được, nóng ruột quát to “người buông, mau buông ra”.

Thấy đám sát thủ sắp đuổi tới, Tề Ngôn ôm lấy Bảo Bảo vận khinh công về phía ngoại ô Thổ Châu. Hai người Tề Bạch Tiểu Hắc theo sau hộ tống.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kẻ Đứng Sau Xuất Hiện

Thấy đám sát thủ sắp đuổi tới, Tề Ngôn ôm lấy Bảo Bảo vận khinh công về phía ngoại ô Thổ Châu. Hai người Tề Bạch Tiểu Hắc theo sau hộ tống.

Ngoại ô Thổ Châu

”Không xong rồi, đằng trước có mai phục.” Tiểu Hắc nhìn về phía trước hô to.

”Là người quen cũ.” Tề Ngôn nhìn bóng dáng cầm đầu phía trước.

”Haha, Đại hoàng huynh không ngờ người cũng có ngày hôm nay.” Một giọng nói âm dương quái khí vang lên.

”Quả nhiên nhị hoàng đệ người vẫn chưa chết.” Tề Ngôn cao ngạo nhìn về nam nhân phía trước.

Bảo Bảo đầy sát khí nhìn tên nam nhân này, hẳn chính là kẻ đã hại chết Đại Hắc. Nàng nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

”Nhị vương gia quả là cao tay, ẩn mình trong vỏ bọc phế vật hơn hai mươi năm, lợi dụng ả Hoạ Nguyệt đối phó chủ thượng.” Tề Bạch mỉa mai.

”Đại hoàng huynh người sinh ra đã ngâm thía vàng, ai kêu người chui ra từ bụng hoàng hậu chứ, nữ nhân duy nhất mà phụ hoàng yêu. Ông ta chỉ xem một mình người là con. Còn bọn ta chỉ là cỏ rác, ông ta để mặc ta bị nô tài khi dễ, mẫu phi đẩy vào lãnh cung ta tấn sống không bằng chết, mẫu tộc không còn ai sống sót chỉ vì mẫu phi hạ độc mẫu hậu người. “Hắn oán hận nói.

”Người xem có phải trời cũng giúp ta hay không? Trong mắt đại hoàng huynh không chứa bất kì ai nhưng lại thương yêu biếu muội Hoạ Nguyệt. Ta chỉ dụ dỗ ả vài câu vậy mà ả ta sẵn sàng từ bỏ hậu vị mà người đã dọn sẵn đường cho ả. Hahaha” nhị vương gia cười điên cuồng.

”Người chỉ là một kẻ đáng thương.” Bảo Bảo câu dài thời gian.

”Người nói cái gì?” Nhị vương gia ác độc nhìn Bảo Bảo.

”Gia nói người đáng thương, cha không thương mẹ không yêu, cái gì cũng không có. “Bảo Bảo khiêu khích.

”Người muốn chết.” Hắn ta tung chưởng vào Bảo Bảo.

Tề Ngôn ôm Bảo Bảo né ra, tung mấy chưởng vào nhị vương gia.

”Công lực của người đã khôi phục. Không thể nào, ta đã đánh nát đan điền của người làm sao có thể khôi phục được.” Nhị vương gia tràn đầy kinh ngạc.

”Người đúng là kẻ què mùa, ai nói đan điền bị phế không thể chữa được?” Bảo Bảo khinh thường.

”Hôm nay các người nhất định phải chết, giết cho ta” hắn quát to.

Bốn người Bảo Bảo xoay lưng lại với nhau bắt đầu đánh giết. Nhất định phải kiên trì viện binh sắp đến rồi.

Nhị vương gia nhìn đám người Bảo Bảo giết hết tốp này đến tốp khác sát thủ. Ngoan lệ tấn công vào kẻ yếu nhất là Bảo Bảo.

Bảo Bảo vừa tránh chiêu thức ác độc vừa phóng độc dược vào hắn.

Tề Ngôn giết mấy tên sát thủ cản đường bay tới giao thủ với nhị vương gia.

Thấy cung tên liên tiếp bắn tới Tề Ngôn, Bảo Bảo nhặt thanh kiếm của sát thủ lên chắn tên giúp Tề Ngôn.

”Sưu” một loạt tên bắn vào cung thủ của địch cùng với sát thủ xung quanh. Bọn người Bảo Bảo thở phào, cuối cùng viện binh đã đến.

Một lát sau, toàn bộ sát thủ đã ngã xuống. Chỉ còn nhị vương gia bị đả thương nằm lết dưới kia ra.

”Chủ thượng, thuộc hạ đến chậm.”

”Đứng d....” “cẩn thận” “áaaa” Ba thanh âm đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vực Sâu Vạn Trọng

Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu!

Cả nhà buổi tối vui vẻ, ta mới đi học về! Vừa có ý tưởng luôn ^ _ ^

”Chủ thượng, thuộc hạ đến chậm.”

”Đứng d....” “cẩn thận” “áaaa” Ba thanh âm đồng thời vang lên.

Nhị vương gia trọng thương nằm đó không biết từ lúc nào đứng dậy cầm kiếm giết Tề Ngôn nhưng đáng tiếc không thành công.

Bảo Bảo thấy nhị vương gia cầm kiếm xông tới Tề Ngôn, không kịp suy nghĩ nhiều vừa la to cẩn thận vừa chạy tới đẩy Tề Ngôn ra nhưng xui xẻo đạp trúng chỗ đất bị lở trượt chân té xuống vực.

Tề Ngôn nhào tới muốn vớ tay tóm lấy Bảo Bảo nhưng không kịp. Tề Đế định nhảy xuống dưới tìm người nhưng bị Tề Bạch cùng thuộc hạ hấn hợp sức không chế.

Cùng lúc đó, Tiểu Hắc chặt đứt tứ của nhị vương gia. Đúng vậy, tiếng áaa đó là tiếng kêu như bị thịt heo của nhị vương gia.

Tiểu Hắc bắt mắt nhìn hành động ngăn cản Tề Ngôn nhảy xuống theo Bảo Bảo của đám Tề Bạch.

Tiểu chủ tử vì cứu hấn mà trượt chân xuống vực. Hấn ta nhảy xuống cứu người là đương nhiên.

Tiểu Hắc hấn cũng rất muốn nhảy xuống nhưng hấn vừa phát tín hiệu cầu cứu đến tổng bộ, chờ người đến.

”Chủ thượng, người nhảy xuống dưới rồi thì làm sao có thể cứu Nguyệt cô nương?” Tề Bạch khuyên nhủ.

”Truyền lệnh Sát Các lập tức xuống vực tìm người, sống phải thấy người, cho dù chết cũng phải thấy xác.” Con người tàn độc nhìn nhị vương gia “Trẫm muốn hấn sống không bằng chết.”

Dưới vực

Lúc rơi xuống vực thâm cao hơn vạn trượng sâu không thấy đáy này nàng chỉ có một suy nghĩ tại sao lại cứu tên mặt đó cơ chứ? Sau đó liền ngất đi.

Bảo Bảo nên cảm thấy may mắn đáy vực là một con sông. Nếu là đất đá thì tan xương nát thịt cũng không chừng.

Bất quá con sông này thật lớn, nước lại chảy xiết khắp nơi đều là đá lởm chởm.

Bảo Bảo bị cái lạnh còn hơn băng hơn tuyết làm cho tỉnh. Vội vàng bơi đến khúc gỗ hơn mét rưỡi bám lấy nó. Mặc dù toàn thân bị dòng nước xiết đập vào đá đau thấu tâm can nhưng nàng vẫn cắn răng ôm chặt lấy khúc gỗ. Trực giác thứ sáu của phụ nữ nói cho nàng biết nàng nhất định sẽ sống sót. Bởi vì từ trong các bộ phim, truyện hiện đại hay cổ đại nàng rút ra một định luật nhảy vực ắt không chết còn được một thân nội công thâm hậu hay bí kíp võ công.

Và kết luận của Bảo Bảo đã chính xác, không chỉ sống sót mà còn được một thân nội công thâm hậu, còn có một tiểu bảo bối đáng yêu nữa!

Đồ mọi người tiểu bảo bối này sẽ là gì đây??

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ta Biết Y Thuật

Bảo Bảo bị cái lạnh còn hơn băng hơn tuyết làm cho tỉnh. Vội vàng bơi đến khúc gỗ hơn mét rưỡi bám lấy nó. Mặc dù toàn thân bị dòng nước xiết đập vào đá đau thấu tâm can nhưng nàng vẫn cắn răng ôm chặt lấy khúc gỗ. Trực giác thứ sáu của phụ nữ nói cho nàng biết nàng nhất định sẽ sống sót. Bởi vì từ trong các bộ phim, truyện hiện đại hay cổ đại nàng rút ra một định luật nhảy vực ắt không chết còn được một thân nội công thâm hậu hay bí kíp võ công.

Và kết luận của Bảo Bảo đã chính xác, không chỉ sống sót mà còn được một thân nội công thâm hậu, còn có một tiểu bảo bối đáng yêu nữa!

Bảo Bảo hoảng sợ nhìn về phía trước, có ai nói cho nàng biết tại sao đã rơi xuống vực rồi mà giờ chuẩn bị rơi xuống thác nước nữa vậy.

”Aaaaaaaaa” Tiếng la của Bảo Bảo làm cho động vật xung quanh giật mình. Bảo Bảo dùng hết sức mình cố gắng bám chặt vào khúc gỗ, dòng nước cuốn trôi Bảo Bảo xuống thác nước. Bị nước đánh vào những vết thương bị đá đập trúng khiến cả người Bảo Bảo đau muốn chết. Nàng thật sự muốn mình ngất đi để khỏi phải chịu cảm giác đau đớn này.

”Haiz” Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng dòng nước đã chảy êm lại. Nàng ngó nhìn xung quanh mà kinh ngạc. Mấy năm nay nàng cùng các sư huynh đi khắp thiên hạ cũng chưa từng thấy nơi nào đẹp như nơi này. Nơi này đẹp gấp trăm lần cảnh vật nơi Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá luyện công trong phim Thần Điêu Đại Hiệp.

Nước thật trong, có thể nhìn thấy cảnh vật tận dưới đáy, Bảo Bảo vốc một ngụm lên miệng uống thử.

”Nước thật ngọt.” Nàng cảm thấy đây là loại nước ngon nhất mà nàng từng được uống. Không giống ở hiện đại, muốn tìm loại nước vừa trong vừa sạch

lại ngọt như vậy e là rất khó. Bởi nguồn nước đã bị ô nhiễm trầm trọng rồi vì vậy chúng ta không nên xả các loại nước thải xuống suối xuống sông. Bảo Bảo thật sự rất mệt, không biết mình bị trôi đi bao lâu rồi nên khi vừa trôi dạt vào bờ nàng liền bất tỉnh.

”Cẩn thận....áaaaa” Bảo Bảo giật mình ngồi dậy. Nàng nằm mơ hôm rơi xuống vực. Nàng muốn cứu người nhưng lại trượt chân té xuống vực, trôi lềnh bềnh trên sông lại bị sát thủ truy sát bám theo không tha.

”Nước” một cánh tay đưa cốc nước tới trước mặt dọa Bảo Bảo giật hết cả mình.

Bảo Bảo vừa uống vừa nhìn chủ nhân cánh tay này.

”Ngươi không sợ trong nước hạ độc?” Giọng nói nghi hoặc hỏi.

”Ta biết y thuật” Bảo Bảo nhìn khắp người “Tiểu cô nương, ai đã băng bó vết thương cho ta vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thiên Tài Hay Quái Vật

”Ta biết y thuật” Bảo Bảo nhìn khắp người “Tiểu cô nương, ai đã băng bó vết thương cho ta vậy?”

”Ta” giọng nói non nớt của tiểu cô nương vang lên.

”Ngươi trị thương cho ta!” Bảo Bảo nghi hoặc, những vết thương bị đá đập, áp lực của dòng nước trên người nàng không còn đau nữa.

”Đúng vậy, nơi này chỉ có ta.” Ngụ ý là ở đây chỉ có mình ta, không phải ta trị thương cho ngươi thì còn ai trị nữa.

”Tiểu cô nương, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Bảo Bảo tò mò nhìn tiểu cô nương này.

”Ta không biết.”

”Ngươi không biết? Ngươi bị mất trí nhớ?”

”Không”

”Vậy ngươi tên gì?”

”Không có”

”Thế người nhà ngươi đâu?” Hỏi xong câu đó Bảo Bảo muốn tát cho mình một bạt tai, chẳng phải lúc này tiểu cô nương nói chỉ có một mình nàng thôi sao.

”Không có”

”Vậy ngươi ở đây từ khi nào?”

”Từ khi có ý thức ta liền ở đây, là lão hổ nuôi ta.”

”Ngươi biết y thuật?”

”Àn”

”Không ai dạy ngươi y thuật?”

”Không”

Bảo Bảo há hốc mồm nhìn cô nương trước mắt này, đây là thiên tài, à không phải nói là quái vật mới đúng.

”Tiểu cô nương, ta ngủ mấy ngày rồi?”

”Ngươi ngủ hơn hai đêm”

”Lâu như vậy, không biết đám người Tiểu Hắc như thế nào rồi, ta lại cứu tên băng sơn đó thêm một lần, nhất định phải vài điều kiện mới được.”

Hạ lưu con sông dưới vực

”Tiểu chủ tử, ngài đang ở đâu!”

”Nguyệt cô nương”

”Nguyệt Bảo, muội nghe thấy không?”

”Nha đầu thôi, nha đầu thôi~~~~”

Sau khi Tiểu Hắc phát lệnh cầu cứu về Diêm Vương Điện, Tả hộ pháp lập tức báo tin cho Diệp thái tử.

Biết muội muội gặp nạn, Diệp thái tử cùng Tứ Hoàng tử chạy ngay chạy đêm tới.

Nhìn thấy Tề Ngôn, hai huynh đệ Diệp thái tử không màng thể diện chạy tới đánh tới tấp vào hắn.

Cũng tại hắn mà muội muội của bọn hắn sống chết không rõ. 'Phi phi phi, nha đầu thôi cát nhân thiên tướng mới đúng' Tứ hoàng tử vội nhả mấy ngụm nước miếng, cái gì ssoongs chết không rõ chứ.

Và đương nhiên Tề Ngôn chỉ thủ chứ không công. Ai bảo muội muội người ta vì cứu mình mà rơi xuống vực chứ.

Có thể nói mấy ngày nay bọn họ chia nhau các nơi dưới vực mà tìm nhưng đều không tìm được cái gì cả.

Huynh đệ Diệp thái tử và Tề Bạch cùng đám thuộc hạ đều nhìn thấy Tề Ngôn mấy ngày nay không ăn không ngủ chỉ uống nước chống đỡ vì muốn tìm được Bảo Bảo nhanh nhất.

Cái người râu ria đầy mặt, hốc mắt hõm sâu xuống kia đâu còn là Tề Đế lạnh lùng cao ngạo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhảy Sông

Cái người râu ria đầy mặt, hốc mắt hõm sâu xuống kia đâu còn là Tề Đế lạnh lùng cao ngạo nữa.

”Chủ thượng, ngài cần phải nghỉ ngơi, Nguyệt cô nương còn chưa tìm được thì ngài đã gục mất rồi. “ Tề Bạch cả người mệt mỏi khuyên.

Huynh đệ Diệp Thái tử cùng tất cả những người ở đây, ai ai cũng mang theo vẻ mệt mỏi. Mấy ngày mấy đêm bọn họ tìm hết cả con sông này cũng không thấy người.

Huống chi huynh đệ Diệp thái tử, bọn họ vừa đến kinh thành Đại Tề nghe tin muội muội rơi xuống vực liền vó ngựa không ngừng nghỉ đến đây tìm người rồi.

Tề Ngôn bỏ ngoài tai lời nói của Tề Bạch. Vẫn tiếp tục men theo con sông tìm kiếm.

”Tùm” Hình như nhìn thấy cái gì đó, Tề Ngôn vội vàng nhảy xuống sông.

”Chủ thượng” Tề Bạch hoảng hồn nhảy xuống theo.

”Tề Ngôn” Diệp thái tử chạy đến bờ sông.

Nhìn thấy Tề Ngôn bơi lên bờ, Tứ hoàng tử độc miệng châm chọc “hừ, Người đừng vội chết như vậy chứ, mắc công Bảo Bảo nhà ta lại nghĩ rằng người vì nàng mà chết rồi á náy buồn bực chứ.”

”Tứ hoàng tử cần trọng lời nói!” Tề Bạch tức giận quát.

”Sao nào? Chuyện của bản điện hạ còn cần một thừa tướng như người trách móc hay sao? Hừ?” Tứ hoàng tử ngang ngược vẫn tội. Mặc dù bề ngoài hắn là kẻ phong lưu, ôn nhu với mọi người khác với vẻ lạnh nhạt của Thái tử ca ca nhưng mười mấy năm nay hắn lăn lộn trong quân doanh chiến trường

như cơm bữa.

Trên người tôi luyện ra khí thế của một đại tướng và khí thế này đã bộc lộ hoàn toàn trấn áp Tề Bạch.

“Vật này của Tàn Nguyệt” Đáng tiếc khí thế đó đã bị Tề Đế uy vũ phá tan.

Vật mà Tề Ngôn nhảy xuống tìm chính là bao nhỏ Bảo Bảo hay mang bên hông bị mắc vào cây khô giữa sông.

“Thật kì lạ, vật tuy thân của Nguyệt Bảo ở đây, vậy thì người cũng phải gần đây chứ. Chúng ta đã lật cả con sông cũng không thấy.” Mây rậm của Diệp thái tử cũng nhú lại.

“Tiểu chủ tử có khả năng đã được cứu rồi.” Tiểu Hắc suy tư.

“Nếu như vậy, chúng ta cần phải tìm những vùng lân cận gần đây.” Tề Bạch tiếp lời.

“Ta đi khu vực phía nam, Diệp thái tử tìm ở khu vực phía bắc, tứ hoàng tử phía đông, Tề Bạch Tiểu Hắc phía tây.” Tề Ngôn chỉ bản đồ phân công.

“Khu vực nào tìm được Nguyệt Bảo, phát pháo báo hiệu.” Tiểu Hắc đưa pháo báo hiệu cấp bậc cao nhất của Diêm vương điện cho mọi người.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hồng Ngọc, tiểu muội muội

“Khu vực nào tìm được tiểu chủ tử, phát pháo báo hiệu.” Tiểu Hắc đưa pháo báo hiệu cấp bậc cao nhất của Diêm vương điện cho mọi người.

“Được.”

Lúc này, Nguyệt Bảo đang ngồi trên giường tò mò nhìn xung quanh. Nơi này thật đẹp, từ căn nhà gỗ nhỏ này nhìn ra ngoài là một vườn thảo dược quý hiếm có thể chữa bách bệnh, còn có thể thấy được thác nước nữa. Không biết có phải thác nước mà nàng rơi xuống không?

Không được, nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, Tiểu Hắc nhất định đã phát tín hiệu về tổng bộ. Còn tình trạng của Đại Hắc nữa.

“Á “Nguyệt Bảo bật dậy xuống giường nhưng lại trượt chân té.

“Cẩn thận” Tiểu cô nương nghe thấy tiếng động vội chạy đến. “Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.” Nguyệt Bảo khoát tay. “tiểu muội muội, làm sao để rời khỏi đây?”.

“Ngươi muốn đi?” Tiểu cô nương không trả lời mà hỏi lại.

“Đúng vậy, người nhà của ta chắc chắn rất lo lắng cho tình trạng của ta. Ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Nguyệt Bảo lo lắng nói.

Trên mặt tiểu cô nương hiện lên mắt mát, không biết tại sao mới gặp lần đầu tiên nhưng nàng lại có cảm giác thân thiết.

Thấy vẻ mắt mát của tiểu cô nương, Nguyệt Bảo xoa đầu trấn an “muội muội, tỷ tỷ sẽ quay lại thăm muội.”

Tiểu cô nương suy nghĩ một lúc lâu, nhãn tình bỗng nhiên sáng lên “ta muốn đi theo tỷ, được chứ?” Mang theo tia khẩn cầu.

“Được, từ nay muội sẽ là tiểu muội của ta.” Nguyệt Bảo chân thành nói. Không chỉ vì nàng cứu nàng một mạng, vì nàng thấy được sự cô đơn lẻ loi cùng bi thương trong mắt tiểu cô nương chỉ tầm mười một tuổi này. Nàng nhất định sẽ yêu thương chăm sóc tiểu cô nương này.

“Ta tên Tàn Nguyệt, ta gọi muội là Hồng Ngọc nhé?” Nguyệt Bảo Bảo sùng ái hỏi tiểu cô nương.

“Được, Nguyệt Nguyệt.” Tiểu cô nương nay là Hồng Ngọc cười thật ngọt nhìn Nguyệt Bảo.

Nguyệt Bảo kinh ngạc nhìn Hồng Ngọc, từ khi tỉnh lại đến nay đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hồng Ngọc cười.

Sau đó, hai người thu xếp mang theo một ít lương thực, thuốc cùng hạt giống thảo dược theo rồi lên đường.

Hai tỷ muội một lớn một nhỏ, một trắng một hồng dắt tay nhau đi trông thật hài hoà. Thêm vàng sáng mặt trời chiếu xuống như hai tiểu tiên đồng hạ phàm.

“Sao muội không hỏi vì sao tỷ gọi muội là Hồng Ngọc?”

“Vì sao ạ?” Hồng Ngọc rất phối hợp hỏi lại.

“Bởi vì đôi mắt muội sáng như ngọc, mà nhìn y phục cho đến mọi thứ xung quanh đều là màu hồng. Tỷ nghĩ muội thích màu hồng.”

“Uh, muội rất thích màu hồng.”

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tiểu chủ tử

“Bởi vì đôi mắt muội sáng như ngọc, mà nhìn y phục cho đến mọi thứ xung quanh đều là màu hồng. Tỷ nghĩ muội thích màu hồng.”

“Uh, muội rất thích màu hồng.”

Nàng hôn mê hai ngày, lại nghỉ ngơi thêm một ngày. Tám ngày nữa là đến đại hội ngũ quốc, cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây tụ họp với mọi người.

“Hồng Ngọc, còn bao lâu nữa mới rời khỏi đây?” Nguyệt Bảo vừa ăn bánh ngô khô vừa nhìn xung quanh.

“Qua khỏi khu rừng này là đến, Nguyệt Nguyệt tỷ vận công vào đan điền sẽ không mệt nữa” Hồng Ngọc lấy đan dược trong túi ra đưa Nguyệt Bảo.

“Tỷ không có nội... ỉ” Nguyệt Bảo ngạc nhiên nhìn Hồng Ngọc, nàng cảm giác được có một dòng khí đang chạy khắp người nàng, thật thoải mái.

“Lúc tỷ hôn mê, muội có đút cho tỷ linh quả. Đối với người có nội lực thì gia tăng công lực, người bình thường thì đã thông kinh mạch giúp tu luyện nội lực.” Hồng Ngọc mỉm cười nhìn Nguyệt Bảo.

“Đa tạ muội” Nguyệt Bảo cảm động. “Theo ta biết linh quả chỉ có trong truyền thuyết, ngàn năm chỉ có một quả, muội đưa ta ăn, vậy muội thì sao?”

“Tỷ không cần lo lắng cho muội, muội là người thủ hộ linh quả đợi người có duyên. Tỷ chính là người đó.” Hồng Ngọc giải thích. “lúc muội bắt mạch thấy kinh mạch của tỷ đã được đã thông nhưng vẫn không tu luyện được, tỷ bị trọng thương ư?”

“Lúc trước sư phụ có đã thông kinh mạch, nhưng do ta bị tổn thương trong bụng mẹ lại bị sanh non nên không thể tu luyện được.”

“Thì ra là vậy... suýt, có người.” Hồng Ngọc cảnh giác nghe tiếng bước chân đang tới.

Nguyệt Bảo rút sẵn ngân châm chuẩn bị tư thế công kích.

Lúc này đối phương vẫn không biết mình sắp bị hai tiểu cô nương tấn công. Vì sao ư? Bởi vì Hồng Ngọc có thể nghe được bước chân cách mười dặm.

“Tiểu Hắc, ngươi nghĩ Nguyệt cô nương sẽ được cứu ư?” Tề Bạch lo lắng hỏi.

Đáp lại câu trả lời của Tề Bạch là nắm đấm của Tiểu Hắc. ' tên khốn này ngăn cản chủ thượng hần nhảy xuống cứu tiểu chủ tử là hần chương mất rồi, giờ còn dám trù ẻo tiểu chủ tử nữa.’

“Ngươi có gì từ từ nói, đừng đánh người chứ!” Tề Bạch lau lau khoé miệng.

“Ngươi dám nói lời không hay ho nữa ta sẽ đánh tiếp.” Tiểu Hắc cười lạnh.

“Ngươi... Cẩn thận” Tề Bạch quát to.

Một loạt ngân châm cùng bột phấn bay tới.

“Cẩn thận, có độc.”

Chưa dừng lại đó, một thanh kiếm sắc bén kề lấy cổ Tề Bạch “Ngươi là ai?”

“Tiểu cô nương, có gì từ từ nói, chúng ta không thù không oán...”

Đám người Tiểu Hắc giương kiếm mặt đầy sát khí nhìn tiểu cô nương.

“Ha ha” tiếng cười vui vẻ sau bụi cây vang ra “Đều là người một nhà.”

Nghe thấy tiếng cười giọng nói quen thuộc, hốc mắt đại nam như Tiểu Hắc cũng đỏ lên. “Tiểu chủ tử...”

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đại ca ca, tiểu tứ ca

“Ha ha” tiếng cười vui vẻ sau bụi cây vang ra “Đều là người một nhà.”

Nghe thấy tiếng cười giọng nói quen thuộc, hốc mắt đại nam như Tiểu Hắc cũng đỏ lên. “Tiểu chủ tử...”

“Nguyệt cô nương...” Đám người Tề Bạch vui vẻ nhìn Nguyệt Bảo.

“Ai da, nam tử hán đại trượng phu khóc lóc cái gì.” Nguyệt Bảo đám đám vai Tiểu Hắc.

“Tham kiến tiểu chủ tử.” Năm hắc y nhân sau lưng Tiểu Hắc hướng Nguyệt Bảo hành lễ.

“Miễn lễ, Đại Hắc như thế nào rồi?” Nguyệt Bảo sốt ruột hỏi.

“Tiểu chủ tử yên tâm, cũng may lúc đó Hữu hộ pháp đến cứu Đại Hắc, nếu không e là...”

Nghe thấy Đại Hắc đã được, Nguyệt Bảo cả người đều nhẹ nhõm ra. Đại Hắc Tiểu Hắc từ lúc nàng ba tuổi đã bắt đầu đi theo bảo vệ nàng đến bây giờ, vừa là bằng hữu vừa là thân nhân.

“Nguyệt cô nương, ngài không bị thương chứ?” Tề Bạch quan tâm hỏi.

“Không sao, các vết thương của ta đều lành hết rồi.”

“Đây là Hồng Ngọc muội muội của ta, chính muội ấy đã cứu ta.” Nguyệt Bảo dắt Hồng Ngọc đến trước mặt mọi người.

“Ngọc tiểu thư.” Đám người Tiểu Hắc ôm quyền.

Tiểu Hồng Ngọc quay sang nhìn Nguyệt Bảo, bọn họ đang làm gì vậy?

Nguyệt Bảo cung chiêu xoa đầu Hồng Ngọc “Bọn họ đang cùng muội chào hỏi.”

Tiểu Hồng Ngọc ôm quyền mỉm cười nhìn đám người Tiểu Hắc xem như trả lời.

“Tiểu chủ tử, ta đã phát pháo báo hiệu, bây giờ chúng ta đến hạ lưu con sông phía trước tụ họp với mọi người.”

“Được, chúng ta đi thôi.”

Cùng lúc đó, ba nam nhân ở ba hướng khác nhau nhìn thấy pháo báo hiệu trên bầu trời đều nở một nụ cười hạnh phúc.

'Muội muội ngọc của bọn hán đã tìm được'

'Nha đầu suốt ngày huyền thuyên bên tai hán vẫn còn sống'

Hạ lưu con sông

“Tại sao người vẫn còn chưa đến?” Tứ hoàng tử nóng lòng đi qua đi lại.

“Đệ ngồi yên đi.” Diệp Thái tử nhíu mày nói. Hán cũng thật lo lắng, lúc nhận được pháo tín hiệu vội vận khinh công chạy đến đây. Tiểu Tứ cứ đi đi lại lại

làm hấn càng thêm sốt ruột.

So với huynh đệ Diệp Thái tử thì Tề Đế cũng không bình tĩnh gì, bởi vì đôi tay nắm chặt đến nỗi cũng lộ ra gân xanh cũng đủ thấy được tâm trạng của hấn.

Lúc này có một giọng nói kích động truyền tới phá tan bầu không khí lạnh lùng này. “Đại ca ca, Tiểu tứ ca...”

Nguyệt Bảo chạy nhanh tới ôm lấy Diệp thái tử cùng tứ hoàng tử, ba năm rồi nàng không gặp các ca ca.

Diệp thái tử vội vàng đỡ lấy sợ cô gái nhỏ trong lòng bị thương.

“Nha đầu thối, luôn làm người khác lo lắng.” Tứ hoàng tử sứt sứt mắng.

“Ca mới không bắt lo.” Nguyệt Bảo cũng sứt sứt phản bác.

Diệp thái tử cung chiều nhìn đệ đệ muội muội của mình.

“khụ...” Đột nhiên có tiếng ho phá hoại khung cảnh ấm áp của ba huynh muội.

Bạn đang đọc truyện *Quận Chúa Truy Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.